

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24CoCsp/26/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2116215145
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Spálová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:2116215145.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľubica Spálová a sudkýň: JUDr. Andrea Dudášová a JUDr. Dominika Horváthová, v spore žalobcu: Bytové družstvo so sídlom v Trnave, so sídlom Trnava, Beethovenova 26, IČO: 00 175 480, zastúpeného advokátskou kanceláriou: UNITED LAWYERS, advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Bratislava, Mliekarenská 2, IČO: 36 662 291, proti žalovanému: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Žilina, Hodžova 119, IČO: 31 575 951, zastúpenému advokátskou kanceláriou: SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o, so sídlom Bratislava, Štefánikova 8, IČO: 36 853 186, o vydanie bezdôvodného obohatenia 5.180,45 Eur s príslušenstvom a o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trnava č.k. 16C/47/2017-407 zo dňa 6.12.2021, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom prvoinstančný súd vo výroku I. žalobu zamietol a vo výroku II. vyslovil, že žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania, vrátane trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

Prvoinstančný súd vec právne posúdil na základe aplikácie ust. § 497, § 502 ods. 1 zák. č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka (ďalej aj len ObZ), § 1 ods. 2 písm. a), § 2 písm. a) a b) zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej aj len ZoSÚ), § 2 ods. 1 písm. a), b) a § 23a ods. 1 zák. č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, § 52 ods. 1 a 2, § 53 ods. 1, 2, 3 písm. i) a j), 4 OZ (zák. č. 40/1964 Zb. – Občianskeho zákonníka – ďalej aj len OZ) v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, ako i § 53 ods. 1 a 2, 879j OZ v znení účinnom od 1.1.2008, § 53a ods. 1 OZ v znení účinnom od 1.3.2010, § 451 ods. 1 a 2 OZ, ust. § 8b ods. 1 veta prvá, ods. 3, § 9 ods. 2 BytZ v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (zák. č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov – ďalej aj len ZoVB), s použitím ust. § 290 a § 298 ods. 1 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj len CSP).

Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie listinami doručenými do spisu, ako aj celým obsahom spisového materiálu. Súd vykonal dokazovanie aj stranami predloženými zápisnicami z iných pojednávaní, nakoľko v zmysle vyjadrení strán, ako aj z inej činnosti súdu, vyplýva, že medzi žalobcom (ako účastníkom konania resp. v postavení zákonného zástupcu iných vlastníkov bytov) a žalovaným prebieha na tunajšom súde viacero konaní, predmetom ktorých je vydanie bezdôvodného obohatenia, ku ktorému malo dôjsť zvýšením úrokového rozpätia podľa čl. 5.5 zmluvy, ktorého znenie je vo

všetkých zmluvách obdobné. Rovnako kontraktačný proces pred uzatváraním všetkých zmlúv o úvere medzi žalobcom a žalovaným prebiehal rovnakým spôsobom, pričom v predchádzajúcich konaniach boli vypočutí svedkovia za účelom preukázania priebehu kontraktačného procesu a iných skutočností týkajúcich sa zmlúv o úvere, a v prejednávanej veci strany zhodne poukazujú na zápisnice z týchto pojednávaní, keď opätovné vypočutie svedkov v tomto konaní považujú za nehospodárne.

Súd prvej inštancie skonštatoval, že medzi stranami sporu nebolo sporné, že medzi žalobcom a žalovaným došlo k uzavretiu zmluvy o termínovanom úvere, že žalovaný v roku 2011 v zmysle čl. 5.5 zmluvy zvýšil úrokové rozpätie a že toto oznámil správcovi. Medzi stranami bolo sporné, či bol žalovaný oprávnený zvýšiť úrokové rozpätie (či je uvedené ustanovenie platné a nepredstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku) a či je nárok premlčaný. Žalobca napáda platnosť predmetného článku zmluvy, keď ho považuje za neurčité a tiež za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Žalobca sa v konaní domáha určenia, že ustanovenie čl. 5.5 zmluvy predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku. Žalovaný v konaní rozporoval spotrebiteľský charakter zmluvného vzťahu a premlčanie. V konaní sa žalobca domáha vydania bezdôvodného obohatenia, ktoré malo vzniknúť tým, že žalovaný zvýšil úrokové rozpätie z 1% p.a. na 2,5% p.a., a to podľa žalobcu na základe neprijateľnej zmluvnej podmienky. Neprijateľnosť zmluvnej podmienky vidí v tom, že táto zmluvná podmienka oprávňuje dodávateľa na zvýšenie ceny služieb bez toho, aby spotrebiteľ mal právo odstúpiť od zmluvy.

Zo Zmluvy o termínovanom úvere č. 06/043/06 zo dňa 19.10.2006 (č.l. 38) vyplýva, že klient - Bytové družstvo so sídlom v Trnave (zastúpené A. B. C. - prokuristom) a žalovaný ako banka (ešte ako Dexia banka Slovensko a.s.) uzavreli zmluvu o úvere, na základe ktorej sa žalovaný zaviazal poskytnúť klientovi úver vo výške 3.600.000,- Sk za účelom obnovy bytového fondu, zateplenie bytového domu. Úročenie úveru bolo dojednané v bode 2.2.4. zmluvy, keď celková revizibilná úroková sadzba je hodnota 6 mesačného BRIBOR plus úrokové rozpätie 1% p.a. Podľa Definícií a výkladových pravidiel zmluvy sa revizibilná úroková sadzba mení podľa pravidiel stanovených v bodoch 5.4. a 5.5. V bode 5.5. zmluvy je obsiahnuté dojednanie o tom, že banka má právo adekvátnym spôsobom meniť úrokovú sadzbu v prípade, ak dôjde k zmene jej refinančných nákladov alebo k zmene miery rizika klienta. Zmena miery rizika klienta môže súvisieť predovšetkým so zmenou ratingu klienta stanoveného bankou, alebo so zmenou rizikovej váhy klienta podľa pravidiel stanovených Národnou bankou Slovenska. Pre posúdenie výšky refinančných nákladov a zmeny miery rizika klienta sú rozhodujúce skutočnosti platné v čase ich ostatného posúdenia v porovnaní s aktuálnymi rozhodujúcimi skutočnosťami. Príslušnú zmenu úrokovej sadzby je banka oprávnená uskutočniť automaticky bez dodatkov k úverovej zmluve. Banka predmetnú zmenu v primeranej lehote oznámi klientovi. Z listu Dexia banka Slovensko a.s. zo dňa 08.06.2011 (č.l. 37) adresovaného žalobcovi, ktorý doložili pôvodní žalobcovia k žalobe vyplýva, že ním banka oznamuje žalobcovi, že na základe predchádzajúcich spoločných rokovaní k problematike zvýšenia úrokového rozpätia podľa bod 5.5. úverových zmlúv (o.i. aj zmluvy, ktorá je predmetom tohto konania) sa dňom 01.07.2011 mení úrokové rozpätie na 2,5% p.a., celková úroková sadzba bude predstavovať hodnotu 6 mesačného EURIBORU + 2,50 % p.a.

Vlastníci bytov uzatvorili so žalobcom zmluvu o výkone správy, predmetom ktorej je obstarávanie služieb a tovaru, ktorými žalobca zabezpečuje pre vlastníkov bytov a nebytových priestorov v bytovom dome činnosti uvedené v ZoVB. V zmysle ustanovenia § 8b ods. 1 ZoVB (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o úvere) je správca povinný vykonávať správu majetku vlastníkov samostatne, vo svojom mene a na účet vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome. Podľa § 9 ods. 2 ZoVB právne úkony týkajúce sa domu, spoločných častí domu a spoločných zariadení domu, príslušenstva a pozemku zaväzujú spoločenstvo, a ak sa spoločenstvo nezriaďuje, zaväzujú všetkých vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome. Uzatvorením úverovej zmluvy týkajúcej sa bytového domu, hoci ju uzatvoril správca vo vlastnom mene, práva a povinnosti z právneho úkonu vznikli priamo vlastníkom bytov a nebytových priestorov v bytovom dome. Dlžníkmi z úverovej zmluvy sú jednotliví vlastníci bytov v predmetnom bytovom dome, tak ako to vyplýva aj zo súčasného znenia § 24a zákona o spotrebiteľských úveroch, kým správca je ich zákonným zástupcom. Žalobcovia teda majú postavenie spotrebiteľov. Žalovaný pri uzatváraní zmluvy o úvere vystupoval ako podnikateľ, ktorý koná v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti a zároveň ako veriteľ, ktorý poskytol úver v rámci svojho podnikania. Daný úver pritom bol poskytnutý v súvislosti s obnovou bytového domu, a teda za účelom zveľadenia

majetku fyzických osôb - spotrebiteľov. Na strane dlžníka tak vystupovali spotrebiteľia, ktorým nebol úver poskytnutý v rámci obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Na uvedenom nič nemení skutočnosť, že za nich konal správca bytového domu, ktorý uzatváral zmluvu v zmysle v tom čase účinného ZoVB vo vlastnom mene, pretože subjektom základného hmotnoprávneho vzťahu s bankou boli jednotliví vlastníci bytov a nebytových priestorov. Súd poukázal na aktuálne znenie ustanovenia § 52 ods. 2 OZ, ktoré sa v zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3MCdo 14/2014 vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred jeho účinnosťou. Hoci podľa § 52 ods. 1 OZ účinného v čase uzavretia zmluvy, zmluva o úvere, ako zmluva upravená v Obchodnom zákonníku, nebola zaradená do definovaných spotrebiteľských zmlúv, v zmysle prechodných ustanovení k zákonu č. 568/2007 Z.z., ktorým bol novelizovaný OZ (§ 87j OZ) sa nová právna úprava OZ, ktorá za spotrebiteľskú zmluvu považuje aj zmluvu uzavretú podľa Obchodného zákonníka, použije aj na právne vzťahy, ktoré vznikli pred 01.01.2008. Zároveň v zmysle zákona o ochrane spotrebiteľa účinného v čase uzavretia zmluvy sa za spotrebiteľskú zmluvu považovala aj zmluva uzavretá podľa Obchodného zákonníka. Z uvedeného dôvodu, ako aj v zmysle ustálenej judikatúry a s poukazom na § 23a ods. 1 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa účinného v čase uzavretia zmluvy, je potrebné zmluvu o úvere považovať za spotrebiteľskú (porovnaj Rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp.zn. 8Cdo/119/2017).

Súd prvej inštancie mal za to, že je daná právomoc súdu konať v uvedenej veci, a to s prihliadnutím na to, že predmetnú rozhodcovskú doložku považoval za neplatnú v zmysle § 37 ods. 1 OZ. Rozhodcovský súd s uvedeným názvom „Stály rozhodcovský súd Asociácie bánk“ v čase vzniku úverového vzťahu neexistoval, navyše počas konania došlo k zrušeniu Stáleho rozhodcovského súdu Slovenskej bankovej asociácie ku dňu 01.01.2019. Vzhľadom na uvedené dospel k záveru, že tu nie je prekážka konania spočívajúca v nedostatku jeho právomoci a spor prejednal.

Pokiaľ šlo o miestnu príslušnosť súdu, bola daná ustanovením § 87 písm. f) zák.č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (v znení účinnom do 30.06.2016), v zmysle ktorého popri všeobecnom súde odporcu je na konanie príslušný aj súd, v obvode ktorého má bydlisko spotrebiteľ, ak ide o spor zo spotrebiteľskej zmluvy, pričom vlastníci bytov sú spotrebiteľmi s trvalým pobytom prevažne v obvode Okresného súdu Trnava. Na uvedenom nič nemení to, že v konaní sa neuplatňuje nárok na plnenie zo zmluvy, ale uplatňuje sa nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, keďže tento nárok so spotrebiteľskou zmluvou nepochybne priamo súvisí. Súd poukázal aj na uznesenie Krajského súdu v Žiline č.k. 10NcC/9/2017-94 zo dňa 30.03.2017, ktorým bolo konštatované, že miestne príslušným na prejednanie a rozhodnutie veci je Okresný súd Trnava, ktorým rozhodnutím je viazaný (§ 43 ods. 2 veta posledná CSP).

Pokiaľ ide o znenie bodu 5.5. zmluvy, súd prvej inštancie ho považoval za určité a zrozumiteľné, a teda v tomto smere za platne dojednané. Zo znenia bodu 5.5. zmluvy, za použitia interpretačných pravidiel v § 35 ods. 2 OZ, vyplýva, že žalovaný je oprávnený jednostranne zmeniť úrokovú sadzbu, ak dôjde k zmene miery rizika klienta. V zmysle čl. 5.5 zmluvy zmena miery rizika klienta môže súvisieť predovšetkým so zmenou ratingu klienta stanoveného bankou alebo so zmenou rizikovej váhy klienta podľa pravidiel stanovených NBS. Pre posúdenie zmeny miery rizika klienta je rozhodujúce porovnanie skutočností v čase ostatného posúdenia s aktuálnymi skutočnosťami. Pri posudzovaní daného ustanovenia je potrebné brať do úvahy aj skutočnosť, že dojednávanie a uzatváranie zmluvy prebiehalo medzi dvoma právnickými osobami, pričom správca ako profesionál v danej oblasti má dostatok vedomostí a skúseností na porozumenie obsahu zmluvných dojednaní. Uvedené znenie ustanovenia zmluvy je tak určité a zrozumiteľné. Z predmetného ustanovenia je zrejmé, že správca si musel byť vedomý toho, že banka môže jednostranne zmeniť úrokovú sadzbu v stanovených prípadoch. Tejto vedomosti zodpovedalo jazykové vyjadrenie ustanovenia, predchádzajúce rokovania banky a správcu o uzavretí zmluvy vrátane pripomienkovania, ako aj následné správanie sa, keď správca nakoniec aplikáciu uvedeného ustanovenia zo strany banky akceptoval. Súd poukázal na nález Ústavného súdu SR sp.zn. I.ÚS 640/2014 zo dňa 01.04.2015, v zmysle ktorého pri skúmaní platnosti a určitosti zmluvy je potrebné preferovať výklad v prospech jej platnosti. Z predložených zápisníc o výsluchu svedka A. B. C., ktorý bol prokuristom správcu a zmluvu o úvere podpísal, vyplýva, že: s Dexiou bol uzavretý väčší počet zmlúv; zúčastňoval sa rokovaní pred uzavretím týchto zmlúv; s prvými zmluvami sa viacej pohrali, dohadovali sa o úverových podmienkach, o výške úrokov, bolo viacej jednaní na prvých zmluvách, tie

ostatné boli opisy predchádzajúcich zmlúv, týmto sa toľko nevenovali; kdesi získali nejaký úspech, ale väčšinou ťahali za kratší koniec; bol samozrejme aj právnik, ktorého mali na zmluvy, mal pripomienky, ktoré potom prednášali; čítal celú zmluvu, boli im vysvetlené ustanovenia na tých jednaniach, veci ktoré im neboli jasné, rozporovali alebo o nich diskutovali a si ich ozrejmovali. Svedok na otázku, či pred podpisom zmlúv považoval nejaké ustanovenie zmluvy za neurčité, uviedol, že si vysvetlili problémové veci, takže nie. Z uvedeného vyplýva, že za účelom uzatvorenia zmluvy o úvere prebehol vždy riadny kontraktačný proces, pripomienkovanie zmluvy sa zo strany správcu udialo za pomoci právnika, pričom po kontraktačnom procese nezostalo žiadne ustanovenie zmluvy neurčité. Súd sa nestotožnil s tvrdením žalobcu, že zmluva odporuje ustanoveniam Obchodného zákonníka, pričom poukázal na zmluvnú voľnosť strán, v zmysle ktorej si strany vo všeobecnosti môžu dohodnúť cenu plnenia s tým, že táto sa bude za určitých podmienok stanovených v zmluve meniť (ak takáto dohoda neodporuje ustanoveniam osobitných predpisov, napr. o ochrane spotrebiteľa). Samotní pôvodní žalobcovia (zastúpení tým istým právnym zástupcom ako súčasný žalobca) v replike uviedli, že predmetom tohto konania nie je sporná neurčitosť, vážnosť alebo zrozumiteľnosť dotknutého článku, ale neprijateľnosť zmluvnej podmienky (č.l. 100). Z uvedeného súdu vyplýva, že pôvodní žalobcovia nepovažovali toto ustanovenie v čase spisania repliky za neurčité, nezrozumiteľné alebo neuzavreté vážne.

K námietke žalobcov, že ustanovenie zmluvy je neurčité s poukazom na to, že je netransparentné a nevysvetľuje zmenu miery rizika klienta, súd prvej inštancie uviedol, že miera rizika je ekonomický pojem. V odbornej terminológii bankovníctva sa používa aj pojem úverové riziko, ktoré môže byť tak na strane banky, krajiny, ako aj klienta banky. V zmysle § 27 ods. 1 zákona o bankách sú banky povinné pri výkone svojej činnosti postupovať obozretné, najmä sú povinné vykonávať obchody spôsobom, ktorý zohľadňuje a zmierňuje riziká. V zmysle § 27 ods. 2 zákona o bankách sú banky povinné v záujme zabránenia vzniku strát vrátane škôd v dôsledku nesprávneho výkonu svojich bankových činností dodržiavať postupy výkonu svojich bankových činností a zriadiť a udržiavať účinný systém riadenia rizík. Banka a pobočka zahraničnej banky sú povinné upravovať systém riadenia rizík na základe pravidelného preverovania jeho účinnosti a primeranosti tak, aby zohľadňoval schopnosť banky alebo pobočky zahraničnej banky vystaviť sa riziku a meniace sa ekonomické prostredie pre banku alebo pobočku zahraničnej banky. Banka a pobočka zahraničnej banky sú povinné upraviť systém riadenia rizík a spôsob jeho aktualizácie vnútorným predpisom, v súlade s ktorým banka a pobočka zahraničnej banky sú povinné postupovať. V zmysle § 27 ods. 3 sú banky povinné zriadiť výbor pre riadenie rizík. Členovia výboru pre riadenie rizík musia mať primerané vedomosti, zručnosti a odborné znalosti na to, aby úplne chápali a monitorovali stratégiu riadenia rizika a ochotu banky podstupovať riziká. V zmysle ods. 14 písm. a) predmetného ust. § 27 o bankách NBS opatrením ustanoví podrobnosti o systéme riadenia rizík. V zmysle opatrenia NBS č. 4/2015 o ďalších druhoch rizík, o podrobnostiach o systéme riadenia rizík banky a pobočky zahraničnej banky a ktorým sa ustanovuje čo sa rozumie náhlou a neočakávanou zmenou úrokových mier na trhu, zverejneného vo vestníku NBS (ďalej aj len „opatrenie“) sa na účely opatrenia rozumie c) identifikáciou rizika identifikácia faktorov, ktoré ovplyvňujú možnú stratu v obchodoch banky, jej činnostiach, procesoch a systémoch, d) meraním rizika výpočet alebo odhad hodnoty identifikovaného rizika zvolenou metódou a postupom; meranie rizika spravidla zahŕňa stresové testovanie a spätné testovanie, e) sledovaním rizika porovnávanie nameraných hodnôt rizika s hodnotami určenými bankou, najmä formou limitov a priebežná kontrola dodržiavania určených limitov. Opatrenie obsahuje ustanovenia o systéme riadenia rizík. Podľa § 7 ods. 1 písm. a) opatrenia na účely riadenia rizík sa v banke zabezpečuje vytvorenie informačného systému, ktorý zodpovedá rozsahu a zložitosti činností banky a umožňuje najmä a) na rôznej úrovni agregácie: 1. zber informácií o riziku, 2. meranie jednotlivých rizík alebo skupín rizík, 3. porovnávanie dosiahnutých hodnôt miery rizika s určenými limitmi, 4. preverovanie súladu reálneho vývoja miery rizika s očakávanou mierou rizika. V zmysle § 11 predmetného opatrenia systém merania kreditného rizika zavedený v banke má zodpovedať rozsahu a zložitosti činností banky. Pri výbere metódy merania kreditného rizika sa zohľadňuje najmä a) druh obchodu a podmienky obchodu, b) objem obchodu až do jeho splatenia, c) spôsob a výška zabezpečenia obchodu až do jeho splatenia, d) ekonomická situácia dlžníka alebo inej zmluvnej strany až do splatenia obchodu, e) externý úverový rating, ak je k dispozícii. V zmysle § 12 opatrenia na účely merania trhového rizika sa v banke zabezpečuje prehodnocovanie metód a postupov merania trhového rizika na základe výsledkov spätného testovania. Z predmetných ustanovení zákona o bankách a opatrenia je zrejmé, že riadenie rizika banky je komplexnou, zložitou a odbornou činnosťou banky, ktorá nie je presne špecifikovaná ani v opatrení NBS, keď jednotlivé postupy vytvárajú banky v súlade so zákonom o bankách individuálne. Uvedené opatrenie však, spolu s právnymi aktami vyššej právnej

sily (zákon o bankách, Bazilejské dohovory), ukladajú banke povinnosti vo vzťahu k riadeniu rizika a meraniu rizika, pričom metódy merania sú upravené v interných dokumentoch banky a tieto sa pravidelne prehodnocujú a upravujú. Z toho dôvodu nie je možné v zmluve špecifikovať pojem miera rizika klienta, avšak toto je v zmysle vyššie opísaných právnych noriem merané a vyhodnocované podľa interných pravidiel banky vypracovaných v zmysle príslušných právnych predpisov, ktoré podliehajú dohľadu NBS, a preto nie je možné dospieť k záveru, že predmetné ustanovenie je neplatné z dôvodu jeho neurčitosti. Súd s ohľadom na vyššie uvedené dospel k záveru, že nie je pravdivé tvrdenie žalobcu, že miera rizika klienta je nič nehovoriaci pojem, ktorý nie je upravený v zmluve a nevyplýva zo žiadnych právnych predpisov. Naopak, za odôvodnené a v súlade s vyššie citovanými predpismi považuje súd tvrdenia žalovaného, že „ustanovenie o zvýšení úrokového rozpätia nemôže obsahovať presné pravidlá pre zmenu ratingu, keďže tieto vyhodnocuje úverový výbor na základe podmienok na bankovom trhu a jeho podrobný výpočet nie je možné vopred definovať, obzvlášť ak ide o zmluvu na 10 a viac rokov. Z toho dôvodu je nevyhnutná aj čiastočná všeobecnosť ustanovenia, keďže kritériá na určenie ratingu sa môžu postupne meniť.“

Žalobca uvádzal, že ustanovenie bodu 5.5. zmluvy je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, a to s poukazom na stanovisko NBS zo dňa 28.04.2016 a rozsudok Krajského súdu v Žiline sp.zn. 7Co/563/2015 zo dňa 10.02.2016. Stanovisko NBS pre súd ani nie je záväzné, podstatné však je, že NBS sa nevyjadruje k citovanému bodu 5.5. zmluvy, ale iba k bodu 12.1.1.1. zmluvy (uplatnenie sankčného zvýšenia úrokovej sadzby pre akékoľvek porušenie povinnosti), na základe ktorého ustanovenia však k zvýšeniu úrokového rozpätia v prejednávanej veci neprišlo. Rozsudok Krajského súdu v Žiline, na ktorý poukazuje žalobca, je na prejednávajúcu vec neaplikovateľné, keďže vychádza z iných skutkových okolností. Predovšetkým, v uvedenom konaní nebola posudzovaná zmluva o termínovanom úvere uzavretá správcom za účelom obnovy bytového fondu, na účet vlastníkov bytov, ale zmluva o poskytnutí úveru s odkladacou podmienkou, do splnenia ktorej sa poskytnutý úver nepovažoval za hypotekárny (t.j. iný typ úverového produktu), v ktorej ako dlžníci vystupovali obyčajné fyzické osoby bez zastúpenia. Navyiac, znenie bodov 4.6. (na ktoré poukazuje daný rozsudok) a 5.5. zmluvy v prejednávanej veci ani nie je totožné. Vzhľadom na uvedenú odlišnosť skutkových okolností oboch prípadov a odlišné znenie dojednaní zmlúv nie je možné automaticky prihladať na to, že Krajským súdom v Žiline bolo určené, že ustanovenie bodu 4.6. zmluvy o poskytnutí úveru č. 99/589/05 zo dňa 29.09.2005 je neprijateľnou podmienkou a je neplatné, t.j. nie je možné aplikovať ustanovenie § 53a ods. 1 OZ.

Žalobca v konaní namieta platnosť ustanovenia čl. 5.5. zmluvy z dôvodu, že ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku a žiada určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky. Neprijateľná zmluvná podmienka je také ustanovenie spotrebiteľskej zmluvy, ktoré spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a jej použitie zákon sankcionuje absolútnou neplatnosťou. Žalobca považuje uvedenú zmluvnú podmienku za neprijateľnú v zmysle čl. 53 ods. 4 písm. i) a j) OZ (v čase uzavretia zmluvy išlo o ods. 3). V zmysle ustanovenia § 53 ods. 4 písm. i) OZ sa za neprijateľné zmluvné podmienky považujú ustanovenia zmluvy, ktoré umožňujú dodávateľovi jednostranne zmeniť zmluvné podmienky bez dôvodu dohodnutého v zmluve, čo však sporné ustanovenie zmluvy dodávateľovi neumožňuje. V čl. 5.5 sú stanovené dôvody, kedy je žalovaný oprávnený zvýšiť úrokovú sadzbu. Ku konkrétnym dôvodom zvýšenia úrokovej sadzby v obdobnom prípade súd poukázal na zápisnicu z konania vedeného pod sp. zn. 11C/51/2017 zo dňa 04.02.2020 z výpovede svedka A. D., ktorý uviedol, že v zmysle úverových zmlúv každý klient predkladá účtovné výkazy jednotlivých bytových domov, príjmy, výdavky, zostatky na účtoch, zmeny majiteľov, zmeny zmluvy, na základe monitoringu sa každý rok stanovuje nový rating; úverová komisia rozhodla, že riziko splácania úverov bytových domov je vyššie, preto sa rozhodli zvýšiť úrokové rozpätia vzhľadom na zvýšenie rizikovej prirážky; úroková sadzba klesala, odbor rizika z monitoringov skonštatoval, že platby schopnosť obyvateľstva klesá; v tom období klesala zamestnanosť z 2% až na 14%, viac ako 50% majiteľov bytov bolo nad 55 rokov; úverový výbor skonštatoval, že riziko splácania úverov rastie. Dôvodom zmeny úrokového rozpätia tak bol podľa svedka zhoršený rating klienta, čo bolo dané stúpajúcou nezamestnanosťou, čím sa zvýšilo riziko nesplácania úveru. Už v roku 2008 došlo k finančnej kríze, ročný Euribor mal hodnotu až 5%, dalo sa predpokladať, že bude rýchlo klesať, boli realizované rokovania s predstaviteľmi BD, avšak vtedy k dohode nedošlo, musel by byť uzatvorený dodatok. V druhej polovici roka 2011 sa prehĺbila tzv. dlhová kríza v eurozóne a došlo k spomaleniu, resp. k poklesu

ekonomického rastu, v uvedenom období sa vo všeobecnosti pritom miera rizika dlžníkov zhoršila a zvýšilo sa riziko nesplácania úverov.

Prvoinštančný súd pokračoval, že v zmysle čl. 53 ods. 4 písm. j) OZ sa za neprijateľné zmluvné podmienky považujú tiež ustanovenia, ktoré určujú, že cena tovaru alebo služieb bude určená v čase ich splnenia, alebo dodávateľa oprávňujú na zvýšenie ceny tovaru alebo služieb bez toho, aby spotrebiteľ mal právo odstúpiť od zmluvy, ak cena dohodnutá v čase uzavretia zmluvy je podstatne prekročená v čase splnenia. Súd dospel k záveru, že s ohľadom na poslednú podmienku uvedenú v predmetnom ustanovení (ak cena dohodnutá v čase uzavretia zmluvy je podstatne prekročená v čase splnenia), nie je naplnená hypotéza tejto právnej normy, a teda z tohto pohľadu nejde o neprijateľnú zmluvnú podmienku. Dôležitú úlohu pri výklade tohto ustanovenia zohráva pojem „podstatné prekročenie“. Pri výklade uvedeného pojmu by sa malo vychádzať nielen z percentuálneho navýšenia porovnávaním ceny pred a po zmene, ale najmä zo situácie na trhu, z komparácie s cenami ostatných konkurentov na trhu. (Porovnaj C.H. Beck. Občiansky zákonník I, 2. vydání, 2019, s. 548 - 694: M. Budjač). Posúdenie neprijateľnosti takejto zmluvnej podmienky je preto potrebné v zmysle znenia predmetného ustanovenia vykonať v kontexte reálnych dôsledkov takéhoto zvýšenia ceny vo vzťahu k cene plnenia dohodnutej v zmluve. V prípade zmluvy o úvere predstavuje cenu plnenia výška úrokovej sadzby. Výška úrokovej sadzby je v zmysle zmluvy vypočítaná ako hodnota 6-mesačného BRIBOR (EURIBOR) + úrokové rozpätie 1%. Žalovaný jednostranne zvýšil úrokové rozpätie na 2,5%. Keďže však úrokové rozpätie predstavuje len časť ceny plnenia (úrokovej sadzby), samotné zvýšenie úrokového rozpätia nemusí samo o sebe predstavovať zvýšenie ceny plnenia. Žalobca neuviedol a nepreukázal, aká bola cena plnenia pred jeho zvýšením a po jeho zvýšení, a teda neuniesol bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno v otázke, či cena plnenia v čase splnenia podstatne prekročila cenu plnenia v čase uzavretia zmluvy. Súd príkladmo uvádza, že ku dňu 03.01.2011 bola hodnota 3-mesačného EURIBOR vo výške 1,001% a ku dňu 02.01.2013 vo výške 0,188% (zdroj: E.), preto nie je možné bez doplnenia skutkových tvrdení žalobcu automaticky uzavrieť, že úroková sadzba v čase plnenia podstatne prekročila cenu dohodnutú v čase uzavretia zmluvy. Navyše, sám žalobca vo svojom podaní uviedol, že z dôvodu poklesu EURIBOR aj napriek zvýšeniu úrokovej sadzby celkové mesačné splátky úveru poklesli.

Ďalšie neprijateľné zmluvné podmienky obsiahnuté v ust. § 53 ods. 3 OZ podľa súdu prvej inštancie nie je možné aplikovať na daný prípad. Neprijateľné podmienky však nie sú taxatívne vypočítané, keďže ustanovenie § 53 ods. 3 OZ (v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy) obsahuje len ich demonštratívny výpočet. Súd preto posúdil neprijateľnosť tejto podmienky aj z pohľadu všeobecnej klauzuly, t.j. či nejde o ustanovenie, ktoré spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Súd však ani pri takomto posúdení neprijateľnosť zmluvnej podmienky nezistil. Banky a ich činnosť podliehajú regulácii na národnej a nadnárodnej úrovni a sú povinné stanovovať podmienky úverov tak, aby zohľadňovali rizikovosť kapitálu. Z toho dôvodu je v bankovej praxi bežné, že úverové zmluvy (najmä tie uzavreté na dlhšie časové obdobie) obsahujú podmienky umožňujúce zmenu úrokovej sadzby zo strany banky. V danom prípade bola uzavretá zmluva s dobou splácania 10 rokov. V zmluve boli stanovené podmienky, za ktorých je banka oprávnená zvýšiť úrokovú sadzbu, a to zmena miery rizika klienta. Posudzovanie miery rizika klienta je s poukazom na bod 21. odôvodnenia komplexný proces banky, ktorý je v súčasnosti už vykonávaný technickými prostriedkami s použitím umelej inteligencie, pričom z dôvodu komplexnosti posudzovania (najmä pri úveroch, kde je veľké množstvo dlžníkov ako v predmetnom prípade) a zmien v procese posudzovania rizík, ktoré predpokladajú samotné predpisy (zákon o bankách, opatrenie) mal súd za to, že nie je možné požadovať od žalovaného, aby uviedol jeden konkrétny dôvod zvýšenia miery rizika klienta. Z tvrdení žalovaného, ako aj zo zápisníc o výsluchu svedkov predložených ako listinné dôkazy vyplýva, že zvýšenie miery rizika zo strany žalovaného v posudzovaných prípadoch vyplynulo z finančnej krízy, rastúcej nezamestnanosti a zvýšeniu veku obyvateľov. Súd pri posudzovaní neprijateľnosti zmluvnej podmienky prihliadol aj na čl. 5.7 zmluvy, v zmysle ktorého je klient oprávnený jedenkrát za kalendárny rok požiadať banku o prehodnotenie miery jeho rizika a s tým súvisiace prehodnotenie úrokovej sadzby. Podľa tvrdení žalovaného, nesporovaných žalobcom, však k takémuto kroku žalobcu (vlastníkov bytov) nikdy nedošlo. Namiesto toho, aby žalobca využil túto zmluvne dohodnutú možnosť prehodnotenia miery rizika (v rámci ktorej mohol predložiť banke chýbajúce podklady, poskytnúť dodatočné záruky a pod.), žalobca sa po 5 rokoch od zvýšenia úrokového rozpätia domáha vydania bezdôvodného obohatenia. Žalobca pritom vo svojom podaní sám uviedol, že v čase zvýšenia úrokového rozpätia toto považoval

po osobnom stretnutí so žalovaným za oprávnené (č. l. 391). Navyše, ustanovenie bodu 5.5. zmluvy umožňuje zmenu úrokovej sadzby aj v prospech spotrebiteľa (keďže banka má možnosť meniť, a teda aj znížiť, nielen zvýšiť, úrokovú sadzbu), a preto tu chýba značná nerovnováha v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. V bankovej praxi je pritom obvyklé, že rovnako ako banka môže úrokové sadzby zvýšiť, môže ich na žiadosť klienta aj znížiť, čo sa v bankovej praxi aj bežne deje pri prehodnotení úverov na žiadosť klienta z dôvodu konkurenčného boja medzi bankami. V danom prípade však žalobca o zmenu úrokovej sadzby (resp. úrokového rozpätia) nepožiadaval, resp. takáto skutočnosť nevyplýva z jeho skutkových tvrdení.

Pri posudzovaní možnej neprijateľnosti zmluvnej podmienky súd prihliadol aj na kontrakčný proces pred uzavretím zmluvy, t.j. či mal správca možnosť sa so zmluvou (vrátane napádaného ustanovenia zmluvy) vopred oboznámiť, či mal možnosť zmluvu pripomenkovať a rokovať o jej obsahu. Zo zápisníc o výpovediach svedkov (a to najmä z výpovedí p. D., ktorý bol zamestnancom žalovaného a A. C., ktorý bol prokuristom správcu, ktorý uzatváral zmluvu) vyplynulo, že správca mal zmluvu pred jej podpisom k dispozícii, o tejto zmluve rokovali, žalovaný na požiadanie vysvetlil ustanovenia, ktoré správcovi neboli jasné a správca mal možnosť zmluvu pripomenkovať. A. C. uviedol, že pred uzavretím prvých zmlúv bolo viacero rokovaní, na ktorých sa dohadovali o úverových podmienkach, kdesi získali nejaký úspech, väčšinou ťahali za kratší koniec, pričom na zmluvy mali právnika, ktorý mal pripomienky (F. G. - predseda predstavenstva) a tieto potom prednášali. Z výpovede svedka A. C. tiež vyplýva, že mal zmluvu o úvere vždy k dispozícii, pretože vlastníci bytov sa podľa jeho výpovede mali možnosť oboznámiť sa s ňou u správcu. Z uvedeného vyplýva, že znenie každej úverovej zmluvy bolo predmetom dojednávania banky a správcu, pričom správca mal pri kontrakčnom procese aj pomoc práva znalejšej osoby. Z vyššie uvedeného vyplýva, že v prípade zmluvy o úvere nešlo o formulárovú zmluvu, do ktorej dlžník nemá možnosť zasiahnuť, ale správca ako odborne spôsobilá osoba mal možnosť ovplyvniť obsah zmluvy, a to aj za pomoci právnika. Zmluvné podmienky, a to vrátane sporného čl. 5.5 zmluvy tak súd považoval za individuálne dojednané. Na tejto skutočnosti nič nemení ani predložená zápisnica zo schôdzy vlastníkov bytov, na ktorej došlo k schváleniu úveru, a z ktorej malo podľa žalobcu vyplývať, že zmluva nebola individuálne dojednaná a vlastníci bytov a NP dostali len základné údaje o úvere. Žalovaný rokoval o uzavretí zmluvy so správcom bytového domu ako zákonným zástupcom vlastníkov bytov a NP a prípadné nedostatočné informovanie alebo nepredloženie zmluvy vlastníkom bytov a NP správcom nemôže ísť na ťarchu žalovaného.

S ohľadom na vyššie uvedené skutočnosti, a to, že (1) v zmluve sú stanovené dôvody, pre ktoré môže banka zmeniť úrokovú sadzbu, (2) žalobcovia neuviedli dostatočné skutkové tvrdenia ani nenavrholi dôkazy na to, aby bolo možné zistiť, či cena plnenia po zvýšení úrokového rozpätia podstatným spôsobom prekročila cenu plnenia v čase uzavretia zmluvy, (3) žalobcovia mali možnosť požiadať o prehodnotenie zmeny miery rizika a úrokovej sadzby a túto nevyužili, (4) predmetné ustanovenie umožňuje okrem zvýšenia úrokovej sadzby aj jej zníženie, (5) zmluvné podmienky boli individuálne dojednané, súd má za to, že zmluvnú podmienku, na základe ktorej došlo k zvýšeniu úrokového rozpätia, nie je možné považovať za neprijateľnú.

Súd prvej inštancie tiež poukázal na to, že žalobca neunesol ani bremeno tvrdenia, keď v konaní uviedol, že rozdiel medzi úrokovou sadzbou po zvýšení úrokového rozpätia a úrokovou sadzbou bez zvýšenia úrokového rozpätia predstavuje suma žalovanej istiny, avšak neuviedol spôsob výpočtu žalovanej výšky bezdôvodného obohatenia, a preto nebolo možné súdom preskúmať, či a v akom rozsahu je žalovaný nárok dôvodný.

K námietke premlčania súd uviedol, že časť nároku sa mu javí ako premlčaná. Keďže však dospel k záveru, že nárok je v celom rozsahu nedôvodný, žalovaný sa bezdôvodne neobohatil, bolo by nadbytočné podrobne sa zaoberať otázkou premlčania nároku a vznesenou námietkou premlčania. Uplatnený nárok sa premlčuje v 2-ročnej subjektívnej a 3-ročnej objektívnej premlčacej dobe podľa § 107 ods. 1 a 2 OZ. Keďže žaloba bola podaná dňa 30.06.2016, premlčané by boli všetky plnenia urobené viac ako 3 roky pred podaním žaloby, t.j. v trojročnej objektívnej premlčacej dobe. V prejednávanej veci by pritom nebolo možné aplikovať 10-ročnú objektívnu premlčaciu dobu, pretože v konaní nebol preukázaný

úmysel žalovaného bezdôvodne sa obohatiť, keď zvýšenie úrokového rozpätia malo základ priamo v zmluve (porovnaj rozsudok Krajského súdu v Trnave č.k. 11Co/58/2019-398 zo dňa 30.06.2020). V prípade subjektívnej premlčacej doby by súd prihliadal na to, že správca o zvýšení úrokového rozpätia vedel už od počiatku (zápisnice z výpovede A. C.). Súd by nepovažoval námietku premlčania za rozpornú s dobrými mravmi, keďže neboli preukázané žiadne výnimočné okolnosti prípadu, ktoré by odôvodňovali na námietku premlčania neprihliadnuť. Tieto okolnosti musia byť pritom naplnené v natoľko výnimočnej intenzite, aby bol odôvodnený tak významný zásah do právnej istoty, akým je neumožnenie práva uplatniť námietku premlčania (uznesenie Najvyššieho súdu ČR sp.zn. 25Cdo 2648/2003 zo dňa 31.08.2004).

Vzhľadom na vyššie uvedené, prvoinštančný súd žalobu zamietol v celom rozsahu, a to z toho dôvodu, že plnenie úrokov vlastníckmi bytov po zvýšení úrokového rozpätia nepredstavuje bezdôvodné obohatenie, keď dospel k záveru, že žalovaný bol oprávnený zvýšiť úrokové rozpätie, čl. 5.5 zmluvy, ktorý mu umožňoval zvýšiť úrokové rozpätie, je dostatočne určitý a nepredstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku.

Pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania súd aplikoval ustanovenia § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, keď žalovaný bol plne úspešný, čo v konečnom dôsledku znamená nárok žalovaného voči žalobcovi na náhradu účelne vynaložených trov celého konania v plnom rozsahu. Súd v konaní nezistil žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by žalovanému náhradu trov konania nepriznal. O výške náhrady trov konania žalovaného bude rozhodnuté v zmysle § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Proti tomuto rozsudku v celom jeho rozsahu podal prostredníctvom svojho právneho zastúpenia odvolanie žalobca, pričom uplatnil dôvody v zmysle § 365 ods. 1 písm. h) CSP, že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, písm. f) tohto ustanovenia, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, písm. b) tohto ustanovenia, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a písm. d) tohto ustanovenia, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, pričom sa domáhal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že prizná žalobcovi žalobou vznesený nárok, prípadne, aby rozsudok zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie.

Nesprávne právne posúdenie veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP) odvolateľ videl v tom, že súd nesprávne právne posúdil neprijateľnosť zmluvnej podmienky obsiahnutej v čl. 5.5 zmluvy v zmysle § 53 ods. 4 písm. i) OZ, resp. § 53 ods. 3 písm. i) v čase uzatvárania zmluvy. Odvolateľ poukázal na rôznorodosť dôvodov, pre ktoré malo dôjsť k aplikácii čl. 5.5, ktoré uvádza A. D.. Poukázal tiež na rozsudok NS SR sp. zn. 6Cdo 127/2017, z ktorého zdôraznil, že NBS nestanovuje kritériá hodnotenia klienta, ale kritériá pre postup banky pri správe rizík, teda voči širšiemu okruhu klientov a produktov. Neexistuje preto predpis, ktorý by jasne mohol stanoviť rozdiel v miere rizikovosti a miere zvýšenie úrokového rozpätia a teda nemožno hovoriť ani o žiadnych pravidlách výpočtu a posudzovania kritérií rizík, čím sa vytvára svojvoľná veriteľa. Postup žalovanej na základe bodu 4.6 zmluvy bol netransparentný a svojvoľný. Takéto ustanovenie je neprijateľnou zmluvnou podmienkou podľa § 53 ods. 1 písm. i) OZ a z tohto dôvodu neplatné. Podľa odvolateľa žalovaný žiadnym spôsobom nevysvetlil zmenu ratingu klienta ako sa mení, na základe akých pravidiel. Opatrenie NBS č. 4/2015, ktorému sa súd venuje v bode 26 odôvodnenia neexistovalo v čase zmeny v roku 2011, na daný prípad sa nevzťahuje, pretože špecifikuje správanie banky na medzibankovom trhu a nie voči spotrebiteľom. Zmluvné podmienky v čl. 5.5 sú nejasné a neprimerané a jednoznačne stavajú spotrebiteľa do nevýhodnejšej pozície oproti veriteľovi. Osobitne pokiaľ ide o právo banky rozhodnúť o zvýšení svojej vlastnej marže, teda zisku z dôvodov, ktoré sú formulované príliš široko nejednoznačne a môžu byť zo strany banky uplatnené svojvoľne. Predmetné zmluvné podmienky sú v dôsledku uvedeného netransparentné a preto neprijateľné. V tejto súvislosti odkázal na rozhodnutie SD EÚ zo dňa 23.4.2015 vo veci C-96/2014 Jean Claude Van Hove proti CNP Assurances SA, v ktorom Súdny dvoj spresnil, že požiadavka transparentnosti zmluvných podmienok stanovená smernicou 93/13 nemôže byť obmedzená len na ich zrozumiteľnosť z formálneho a gramatického

hľadiska, ale táto požiadavka sa musí chápať široko (obdobne aj v rozsudku Kásler a Kasler Nérbai i C-26/13 ako aj Matey, C-143/13). Zmluvné podmienky možno považovať za sformulované jasne a zrozumiteľne ak sú pre spotrebiteľa zrozumiteľné nielen z gramatického hľadiska, ale zároveň transparentne opisujú konkrétne fungovanie poisťného mechanizmu s prihliadnutím na zmluvný rámec, do ktorého patria, aby spotrebiteľ bol schopný na základe jasných a zrozumiteľných kritérií posúdiť hospodárke dôsledky, ktoré z toho pre neho vyplývajú. Odvolateľ pokračoval, že základným princípom civilného práva je princíp pacta sunt servanda, z ktorého vyplýva, zásada nezmeniteľnosti zmluvy jednostranným úkonom zmluvnej strany, ktorá je vyjadrená najmä v § 493 a § 516 ods. 1 OZ. Z tejto zásady existujú zákonné výnimky. Akákoľvek jednostranná zmena musí mať základ buď v zákone alebo v zmluve. Základným kritériom posudzovania oprávnenosti nároku na vykonanie jednostrannej zmeny je prijateľnosť zmenovej klauzuly v zmysle § 53 OZ a ďalej tiež súlad s požiadavkami osobitných zákonných predpisov. Dôvod zmeny musí byť dostatočne transparentný a v zmluvnej podmienke výslovne uvedený. Neprijateľnosť dôsledkov v zmluve príliš neurčite vymedzené dôvodu zmeny nemožno konvalidovať tým, že dodávateľ dôvod konkretizuje následne v oznámení. O existencii vážneho objektívneho dôvodu je poskytovateľ povinný informovať v oznámení tak, aby mohol spotrebiteľ zväziť, či tento dôvod skutočne existuje. Nestačí, že dôvod v čase oznámenie objektívne existoval. Aby zmenová klauzula prešla testom prijateľnosti a splnila požiadavky pre výnimku podľa § 53 ods. 15a alebo b OZ, musí v nej byť explicitne zakotvené všetko, čo predmetné ustanovenie vyžaduje. Nepostačuje iba faktické naplnenie požiadaviek pri uskutočňovaní jednostrannej zmeny. Z Občianskeho zákonníka je možné indukciou odvodiť zásadu, že zmluvnú stranu môžu zaväzovať iba také zmluvné ustanovenia, s ktorými mala možnosť sa vopred oboznámiť. Sú zakázané zmluvné podmienky, ktoré má spotrebiteľ plniť a s ktorými nemá možnosť sa oboznámiť pred uzavretím zmluvy (§ 53 ods. 4 písm. a) OZ) alebo ktoré požaduje od spotrebiteľa uhradenie plnení, o ktorých spotrebiteľ nebol pred uzavretím zmluvy preukázateľne informovaný (§ 53 ods. 4 v) OZ). Nevyhnutnou obsahovou náležitosťou oznámenia je dostatočne určité a zrozumiteľné objasnenie dôvodu zmeny, aby bol spotrebiteľ schopný posúdiť, či došlo k jeho naplneniu. Oznámenie o zmene nemusí nutne obsahovať celú zmenu v jej úplnosti, musí však obsahovať podstatné informácie o vykonanej zmene. Nadväzne odvolateľ poukázal na rozsudok SD EÚ vo veci C-26/2013 Árpád Kásler, Hajnalka Kásler Nérbay proti OTP, ktorý uviedol, že členské štáty sú zaviazané stanoviť mechanizmus, ktorý zabezpečí, aby sa nekalé podmienky, ktoré neboli individuálne dohodnuté, mohli preskúmať, aby sa posúdila ich prípadná nekalá povaha. Podľa odvolateľa súd poprel účel a význam spotrebiteľského práva v zmysle § 54 ods. 1 OZ, § 3 ods. 3 zák. č. 250/2007 o ochrane spotrebiteľa, pričom základnou povinnosťou žalovaného v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o ochrane spotrebiteľa je nepoužívať nekalé obchodné praktiky a neprijateľné podmienky v spotrebiteľských zmluvách. Prvoinštančný súd dospel k prekvapivému úplne opačnému právnomu názoru ako iný súd, pričom jeho správnosť bola potvrdená Najvyšším súdom SR, nakoľko neexistujú žiadne pravidlá stanovené NBS, ktoré by posudzovali jednotlivého klienta. Súd mal podrobiť text článku 5.5 právnej analýze.

V ďalšej časti odvolania žalobca namietal, že súd nesprávne právne posúdil neprijateľnosť zmluvnej podmienky v čl. 5.5 zmluvy v zmysle § 53 ods. 4 písm. j) OZ (resp. § 53 ods. 3 písm. j) OZ platného v čase uzatvárania zmluvy). Odvolateľ bol názoru, že skutkové tvrdenie súdu v bode 24 odôvodnenia je nepravdivé, nakoľko výpočet bezdôvodného obohatenia bol súčasťou už samotnej podanej žaloby a vyplýva z listinných dôkazov a súd ho aj presne špecifikuje v bode 24 odôvodnenia, kde sám konštatuje, že výška úrokovej sadzby je v zmysle zmluvy 1% a žalovaný jednostranne zvýšil úrokové rozpätie na 2,5%. Z listinných dôkazov vyplýva, že úrokové rozpätie bolo pôvodne dohodnuté vo výške 1% p.a. a z oznámenia o zmene úrokovej sadzby zo dňa 8.6.2011 vyplýva, že sa mení od 1.7.2011 na 2,5% p.a. Nárast je 1,5% p.a., čo je 150%. Za podstatné prekročenie sa považuje v zmysle ustálenej judikatúry už od 10% a viac (R 3/1970). Preto súd nesprávne ustálil výšku zmeny pôvodne dohodnutých zmluvných podmienok v časti úrokového rozpätia. Súd vlastnou činnosťou dohľadal aktuálnu výšku EURIBOR v čase navýšenia (bod 26 odôvodnenia). Celé navýšenie spolu so sadzbou EURIBOR (navýšenie 0,188% proti zmene úrokového rozpätia 1,5%) je nárast o neuveriteľných 798%. Žalovaný zneužil informácie, ktoré neboli všeobecne verejne známe, ale na medzibankovom trhu áno, na vlastné obohatenie. Výpočet bezdôvodného obohatenia aj s vyčísleným rozdielom je obsahom súdneho spisu, dokonca výpočet je považovaný za nesporný, nakoľko ho nespochybnila ani žalovaná strana. Podľa odvolateľa prvoinštančný súd poprel význam smerníc Európskeho parlamentu a Rady 98/27/ES, 2005/29/ES, 2009/22/ES, 2011/83/EÚ, smernicu Rady č. 93/13/EHS a judikatúry SD EÚ, poukázal na rozsudok C-415/11 Aziz, C-240/98 až C-244/98 Oceáno Grupo Editoriál, C-243/08 Pannon

GSM, C-472/11 Banif Bank Plus (bez toho, aby odvolateľ bližšie uviedol v čom konkrétne malo k popretiu označených smerníc judikatúry dôjsť). Ak by aj bola neprijateľná zmluvná podmienka individuálne dojednaná (čo popiera), mala podstúpiť súdnu prieskumu, či sa neodchyľuje od ustanovení smerníc a OZ v neprospech spotrebiteľa.

Odvolateľ tiež namietal, že súd vôbec nevykonal právne posúdenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky obsiahnutej v čl. 5.5 zmluvy v zmysle § 53 ods. 1 OZ generálnej klauzuly.

Podľa odvolateľa súd vec nesprávne právne posúdil v zmysle § 53 ods. 2 OZ, ktorý v čase uzatvorenia zmluvy nebol platný a účinný, pričom súd mal aplikovať toto ustanovenie v znení účinnom v čase uzatvárania zmluvy, kedy právna úprava v § 53 OZ neobsahovala možnosť vylúčenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky z dôvodu individuálneho dojednaná až do 1.1.2008. Súd aplikoval na zmluvný vzťah neúčinný právny predpis a následne sa vysporiadaval s otázkou individuálneho dojednaná podľa neskoršej právnej úpravy.

Odvolateľ tiež namietal, že súd nevykonal právne posúdenie neprijateľnej zmluvnej podmienky obsiahnutej v právoplatnom rozhodnutí súdov SR, na ktoré žalobca poukázal, čo má za následok zmätočnosť celého súdneho konania. Podľa odvolateľa v tejto súvislosti prvoinštančný súd zmätočne v bode 22 odôvodnenia sa pokúša vysvetliť, prečo nie je možné aplikovať § 53a ods. 1 a § 53d OZ a to z dôvodu iných skutkových okolností a že čl. 4.6 a čl. 5.5 nie je totožný. Súd touto voľnou úvahou porušil § 53a ods. 1 OZ, nakoľko z jeho znenia takéto výnimky aplikácie nevyplývajú. Príkladom žalobca poukázal na rozsudok NS SR sp. zn. 6Cdo 127/2017 spolu s uznesením Ústavného súdu SR sp. zn. III.ÚS 124/2020 zo dňa 15.4.2020, v ktorom už súdy vyhlásili zmluvnú podmienku za neprijateľnú. Odvolateľ poukázal tiež na rozhodnutie Okresného súdu Žilina sp. zn. 14C/295/2014 zo dňa 24.9.2015 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co/471/2015 zo dňa 28.6.2016, v ktorom súd obdobnú zmluvnú podmienku ako je obsiahnutá v čl. 5.5 preskúmanej zmluvy v čl. 4.6 zmluvy o poskytnutí úveru považovali za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Dodal, že znenie čl. 4.4 nemusí byť formalisticky totožné s odkazom na § 53a ods. 1 OZ. Čl. 5.5 je ešte viac neurčitý ako čl. 4.6, nakoľko odkazuje na variantnosť dôvodov zmeny úrokovej sadzby na neurčité časové ohraničenie alebo na neurčité parametre, od ktorých sa odvíja zmena úrokovej sadzby. Podľa odvolateľa záver súdu je zjavne nesprávny. Právna kvalifikácia oboch zmlúv je totožná, obe boli uzatvorené podľa § 497 ObZ, obe medzi spotrebiteľmi, dokonca v prejednávanej príhode s väčším množstvom, ktorý sa ani osobne nezúčastnili kontraktčného procesu, obe sa týkali aj financovania bývania, pričom súd nesprávne vec právne kvalifikoval s poukazom na § 24a ZoSÚ. Zastúpenie správcom nemá žiadny vplyv na postavenie spotrebiteľov, resp. spotrebiteľský prvok. Napriek zákonnej povinnosti dodávateľa zdržať sa používania neprijateľnej zmluvnej podmienky alebo podmienky s rovnakým významom, v prípade existencie súdneho rozhodnutia súd túto skutočnosť neskúmal a preklenul ju nezrozumiteľnou argumentáciou v bode 22 odôvodnenia, pričom svojvoľne skonštatoval, že nie je možné aplikovať § 53a ods. 1 OZ z dôvodu neaplikovateľnosti daných rozsudkov kvôli iným skutkovým okolnostiam. Nevykonal žiadne posúdenie, či si plní dodávateľ túto zákonnú povinnosť, v kontexte s § 305 a § 306 CSP neposúdil, či neexistujú aj iné rozsudky súdov, ktoré by sa týkali konkrétnej podmienky alebo podmienky s rovnakým významom a nevyhľadal judikatúru, ktorou bola inými súdmi uložená povinnosť žalovanému vydať spotrebiteľovi bezdôvodné obohatenie, nahradiť škodu, alebo zaplatiť primerané finančné zadostučinenie. V tejto súvislosti odvolateľ poukázal na rozsudok Okresného súdu Piešťany č.k. 14C/21/2017-500 zo dňa 13.8.2020 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 25Co/90/2020 zo dňa 24.11.2021, v ktorom súd určil, že ustanovenie bodu 5.5 zmluvy o termínovanom úvere v obdobnom znení je neprijateľnou zmluvnou podmienkou a je neplatné. Podľa odvolateľa súd mal zistiť postupom podľa § 305 a § 306 CSP kedy boli iné rozsudky obsahujúce neprijateľnú zmluvnú podmienku podľa čl. 5.5 alebo podmienku s rovnakým významom právoplatné a minimálne od tohto dňa priznať žalobcovi nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia.

Odvolateľ pokračoval, že súd nesprávne právne posúdil absolútnu neplatnosť čl. 5.5 v zmysle § 37 ods. 1 OZ pre nezrozumiteľnosť a neurčitosť a § 39 pre rozpor so zákonom a dobrými mravmi, hoci neplatnosť súd posudzuje bez návrhu „ex officio“. Podľa odvolateľa súd chabo vysvetľuje zrozumiteľnosť

a určitost' v bode 20 odôvodnenia cez nesprávne použitie interpretačného pravidla podľa § 35 ods. 2 OZ. Skúma sa, či zmluvná podmienka je formulovaná zrozumiteľne v širšom kontexte v súvislosti so smernicou 93/13/EHS t.j. jasne a zrozumiteľne (Vah Hove C-96/2014). Ak je zmluvná podmienka nezrozumiteľná alebo nejasná a ak pre nejasnosť alebo nezrozumiteľnosť spôsobuje hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, možno ju vyhodnotiť ako neprijateľnú zmluvnú podmienku a nie je potrebné pokračovať v skúmaní ďalších dôvodov neprijateľnosti (Matei V 143/2013, Kásler C-26/2013, Van Hove C-96/2014). Ak by sa súd nezaoberal len jazykovým vyjadrením, ale aj významovým výkladom v súlade s § 54 ods. 2 OZ, bol by dospel k záveru, že pravidlá NBS týkajúce sa zmeny rizikovej váhy spotrebiteľa neexistovali ani v čase uzatvorenia zmluvy a ani dodnes. Takisto neexistovali ani pravidlá stanovené bankou na zmenu ratingu klienta, banka nikdy netvrdila, že by nejaké existovali, len odkazovala na kritériá posudzovania rizika nikomu neznáme, lebo sú obchodným tajomstvom banky. Požiadavka transparentnosti zmluvných podmienok stanovená smernicou 93/13 by teda nemala byť obmedzená len na ich zrozumiteľnosť z formálneho a gramatického hľadiska. Súd nerešpektujúc ust. § 54 ods. 2 OZ aplikoval výkladové pravidlo podľa § 35 ods. 2 OZ, ktoré nie je možné aplikovať na spotrebiteľskú zmluvu vôbec a nevyložil obsah zmluvy zákonným spôsobom, teda priaznivejším pre spotrebiteľa. Podľa čl. 5.5 zmluvy nie je možné ani úrokové rozpätie meniť, len úrokovú sadzbu. Súd neposúdil čl. 5.5 s ohľadom jeho neurčitosti a nezrozumiteľnosti podľa § 37 ods. 1 OZ, vychádzal z výsluchu Ing. Odkladala z iných súdnych konaní, avšak jeho výpoveď nemá žiadny vplyv na neurčitost' resp. nezrozumiteľnosť čl. 5.5 zmluvy. Na absolútnu neplatnosť musí súd prihliadať aj bez návrhu, z úradnej povinnosti, je objektívna, nemá nič spoločné s vnímaním strán, teda súd ju má posúdiť priamo z textu predloženej zmluvy. Súd sa snaží tento nedostatok preklenúť cez tvrdenie, že „akože dohoda“ A. D. a A. C. odstraňuje neurčitost' a nezrozumiteľnosť zmluvy a tým pádom je ujednanie v čl. 5.5 zmluvy zrozumiteľné a určité. Súd sa ani nezaoberal rozporom so zákonom a s dobrými mravmi podľa § 39 OZ. Súd postupoval v rozpore s platnou legislatívou a judikatúrou SD EÚ (rozsudok RWE Vetrieb C-92/11), podľa ktorého na účely posúdenia či štandardná zmluvná podmienka, ktorou si dodávateľ vyhradí právo meniť poplatky spĺňa alebo nespĺňa požiadavky dobrej viery, rovnováhy a transparentnosti, má zásadný význam, či zmluva transparentným spôsobom uvádza dôvod a spôsoby zmeny poplatkov, aby spotrebiteľ mohol na základe jasných a zrozumiteľných kritérií predpokladať prípadné zmeny poplatkov. Odvolateľ tiež zdôraznil, že podľa rozsudku C-26/13 požiadavka, podľa ktorej zmluvná podmienka musí byť formulovaná jasne a zrozumiteľne sa má chápať tak, že stanovuje nielen to, aby dotknutá podmienka bola pre spotrebiteľa gramaticky jasná a zrozumiteľná, ale aj to, aby zmluva jasne vysvetľovala konkrétne fungovanie mechanizmu zmeny cudzej meny, na ktorý sa odvoláva dotknutá podmienka, ako aj vzťah medzi týmto mechanizmom a mechanizmom stanoveným ostatnými podmienkami týkajúcimi sa poskytnutia úveru, aby bol tento spotrebiteľ schopný na základe jasných a zrozumiteľných kritérií posúdiť hospodárske dôsledky, ktoré z toho pre neho plynú. Podľa odvolateľa argumentácia súdu v bode 20 odôvodnenia je potlačená argumentáciou v bode 21, kde súd sám konštatuje, že nie je možné v zmluve špecifikovať pojem miera rizika klienta, avšak toto je v zmysle vyššie popísaných právnych noriem merané a vyhodnocované podľa interných pravidiel banky vypracovaných v zmysle príslušných právnych predpisov, ktoré podliehajú dohľadu NBS a preto nie je možné dospieť k záveru, že predmetné ustanovenie je neplatné z dôvodu neurčitosti. Hoci interné pravidlá žalovaného neexistujú, neboli v konaní ani predložené a neexistujú ani právne predpisy NBS v tomto smere, súd na tieto imaginárne predpisy poukázal. Súd zjavne vykonával procesnú obranu žalovanej a sám aktívne vyhľadával dôkazy a skutkové tvrdenia v prospech žalovanej a nevykonal právne posúdenie čl. 5.5 z pohľadu § 37 a § 39 OZ, teda logicky a konzistentne nevysvetlil, prečo považuje čl. 5.5 za určitý a zrozumiteľný.

V ďalšej časti odvolania žalobca rozviedol odvolací dôvod v zmysle § 365 ods. 1 písm. f) CSP, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Ku konštatácii súdu o individuálnom dojednaní zmluvy uviedol, že vôbec nebolo potrebné preukazovať individuálne dojednávanie v zmysle § 53 ods. 1 a 2 OZ platného v čase uzatvorenia zmluvy a súd sa neúčelne zaoberal dokazovaním individuálneho dojednávanie medzi správcom a žalovaným, pričom sa nezaoberal individuálnym dojednávaním medzi spotrebiteľmi a bankou. Hoci žalovaná nepredložila žiadny listinný alebo iný dôkaz, ktorý by preukázal individuálne dojednanie zmluvy o úvere, súd mal za preukázané individuálne dojednanie, pričom porušil § 53 ods. 3 OZ, podľa ktorého dôkazné bremeno je na žalovanom, ktorý žiadny takýto dôkaz nepredložil. Žiadny vlastník – spotrebiteľ danú zmluvu pred podpisom nevidel, nemal o nej žiadnu informáciu a nepoznal jej obsah. Súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam aj preto, že sa nezaoberal listinnými dôkazmi, ktoré predložil žalobca

s poukazom na označené zápisnice z pojednávani pred Okresným súdom Trnava v obdobných veciach. Keďže súd sa neoboznámil s podstatnou časťou žalobcom predložených dôkazov a nevykonal v tomto smere dokazovanie, dospel k nesprávnym skutkovým tvrdeniam, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní. Súd nevykonal dokazovanie, preklenul dokazovanie len listinnými dôkazmi z iných súdnych konaní obsahujúcich výpovede A. D. a A. C., ktoré sú neurčité a vágne. A. D. nemal skutočnú vedomosť a ani nevypovedal ku skutočnostiam, či spotrebiteľia mali možnosť oboznámiť sa s obsahom zmluvy a aj reálne ovplyvniť jej obsah. A. C. v tomto smere nevypovedal. Súd zároveň podľa odvolateľa nevykonal dokazovanie listinami vôbec, nakoľko nepostrehol rozdiely v listinných dôkazoch. Z výsluchu A. D. vyplýva, že zmluvy sa sprísňovali a najjednoduchšie boli v roku 2006. Tie ani neobsahovali možnosť zvýšenia úrokového rozpätia, pretože neobsahovali čl. 5.5 zmluvy. Teda čl. 5.5 zmluvy nemohol byť ani individuálne dojednaný medzi správcou a bankou, nakoľko v čase posudzovania prvých zmlúv ani neexistoval. A. C. síce tvrdí, že zmluvy zbežne čítali, ale túto zmenu si nevšimol a nevedel o tom, že sa dá jednostranne navýšiť úrokové rozpätie žalovaným. Svedok A. D. potvrdil, že boli minimálne tri varianty zmluvy, pričom svedok A. C. tvrdil, že zmluvy boli rovnaké. A. D. vo výpovedi uviedol, že zmluva bola detailne prebratá, následne však toto popiera, keď hovorí, že v roku 2008 sa poskytovali ročne desiatky úverov, rokovanie bolo ku každej zmluve hlavne pri podpise, ak bolo konštatované, že táto zmluva je taká istá ako včera, boli prebraté základné ustanovenia. Ak by mal žalovaný dôkazy o pravidelnom zasielaní návrhov zmlúv e-mailovými správami, nebol by problém ich určite predložiť. A. C. uviedol, že nevedel, že banka môže zmeniť úrokové rozpätie a to trikrát, vo všetkých svojich výpovediach. Podľa výpovede A. C., prvé zmluvy (v roku 2006) boli poskytnuté na kontrolu, kde právnik (H. G.) vykonal len minimálne úpravy, ktoré banka akceptovala. Vzhľadom na osobu A. C., ktorý pôsobil vo funkcii viac ako 25 rokov, nemožno predpokladať, že by zmluvy podrobne čítal, nakoľko si variantnosť zmlúv ani nevšimol. Dokonca nevedel, že úrokové rozpätie bolo dojednané fixne a že zmluva obsahovala rozhodcovskú doložku. Vzhľadom na uvedené, ako aj dlhoročný priateľský vzťah svedkov, je preukázané, že ich svedecké výpovede sú tendenčné, pričom je evidentná snaha svedkov nepoškodiť sa navzájom, pričom výpoveď A. D., ako výpoveď bývalého zamestnanca žalovaného, je v rozpore s listinnými dôkazmi a samotnými skutkovými tvrdeniami žalovaného.

Podľa odvolateľa súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam tiež preto, že nevyhodnotil zápisnicu zo schôdze vlastníkov bytov (bez bližšieho označenia). Podľa predloženej zápisnice, kde údajne mali byť vysvetlené podmienky banky a základné podmienky úveru, tieto závery zo schôdze nevyplývajú. Uvedené uznesenie vyvracia svedeckú výpoveď A. C. o riadnom priebehu kontraktačného procesu, ako i o predkladaní zmlúv na schôdzi a oboznamovaní vlastníkov o konkrétnych podmienkach úveru, nakoľko vlastníci rozhodli o podaní ešte len žiadosti o financovanie v Dexia banke, teda zmluva neexistovala. Je evidentné, že vlastníkom nemohla byť predložená žiadna zmluva o termínovanom úvere a individuálne dojednanie nie je vôbec preukázané.

Žalobca pokračoval, že súd nesprávne ustálil dôvody dôvodnosti použitia bodu 5.5 v bode 23 odôvodnenia rozsudku, nakoľko neexistoval dôvod na zvýšenie úrokového rozpätia, žalovaný k nemu pristúpil bezdôvodne a svojvoľne s úmyslom zvýšiť svoj zisk na úkor spotrebiteľov. V tejto súvislosti poukázal na výpoveď A. D., ktorý uviedol rôzne dôvody, resp. príčiny zmeny úrokového rozpätia. Dôvodom zvýšenia úrokového rozpätia neboli dôvody na strane žalobcu, ale na strane žalovaného. Neboli splnené zmluvné podmienky článku 5.5 na zvýšenie úrokového rozpätia, pretože skutočné dôvody jeho zvýšenia vysvetlil A. D. na výsluchu zo dňa 4.4.2020 vo veci 11C/51/2017 tak, že v roku 2008 došlo k finančnej kríze, ročný EURIBOR mal hodnotu 4,8 až 5%. Finančná kríza spôsobila, že sa dalo predpokladať, že EURIBOR bude rýchlym tempom klesať, dokonca, že dosiahne mínusové hodnoty, preto výbor, aby predišiel problémom, ich poveril, aby so všetkými klientami, ktorí majú úrokovú zložku variabilnú, začali rokovať. Tak bolo realizované rokovanie s predstaviteľmi BD, ale k dohode neprišlo. Po dvoch až troch rokoch došlo k zvýšeniu úrokového rozpätia. Ako uviedla NBS vo svojom liste zo dňa 28.4.2015, „za účelom získania objektívnych informácií pri prešetrovaní podania si Národná banka Slovenska od Prima Banka Slovensko, a.s. vyžiadala stanovisko k predmetnej veci.“ Žalovaná v stanovisku zo dňa 17.03.2016 sa odvolala na svoje predchádzajúce stanoviská, ktoré Národnej banke Slovenska poskytla v súvislosti s vyšetrovaním zmluvy o termínovanom úvere číslo 06/08 7/10 uzavretej dňa 19. 8. 2010, ktorú Národná banka Slovenska prešetrovala v rámci predchádzajúceho podnetu, žalovaný v stanovisku uviedol, že „prehodnotila riziko klienta z dôvodu porušenia záväzkov zo zmlúv o termínovanom úvere „(vrátane zmluvy, ktorá je predmetom tohto konania). Na základe nedodania správy

o činnosti správcu bytového domu, vyúčtovanie použitia fondu prevádzky údržby a opráv bytového domu a špecifikácie objemu pohľadávok a záväzkov vzniknutých v súvislosti s vlastníctvom bytov a nebytových priestorov v bytovom dome alebo vzniknutých v súvislosti so správou bytového domu, žalovaný ako banka posúdila mieru rizika ako zvýšenú.“ Postup bol podľa názoru banky oprávnený, nakoľko sa klient zaviazal v zmysle bodu jednotlivých zmlúv v mesačnej tvorbe fondu opráv počas celej doby trvania úverových vzťahov a na záver na zabezpečenie záväzky z úverových vzťahov bolo dojednané záložné právo na pohľadávky fondu opráv. Nepredložením uvedených dokumentov sa zvýšilo riziko banky a preto banka podľa svojich slov bola nútená použiť postup podľa bodu 5.5 jednotlivých zmlúv na základe tejto skutočnosti banka považuje svoj postup za správny a nevidí dôvod na prehodnocovanie svojho postupu. Teda je zrejmé, že buď žalovaný vo vzťahu k NBS klame, alebo klame svedok A. D. vo všetkých súdnych konaniach, čo malo byť súdu z predložených listinných dôkazov jasné. Na základe vyjadrenia samotnej žalovanej, jediným dôvodom pre zvýšenie úrokového rozpätia bolo „prehodnotenie rizika klienta z dôvodu porušenia záväzkov zo zmlúv o termínovanom úvere“, čo nie je zmluvne dojednaný dôvod v zmysle čl. 5.5.

V rámci uplatneného odvolacieho dôvodu, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, odvolateľ tiež namietal, že súd nesprávne resp. vôbec nevyhodnotil listinný dôkaz – odpoveď NBS zo dňa 5.10.2021, v ktorom sa jasne vyjadrila k čl. 5.5, ktorý je predmetom súdneho konania. Vyhodnotenie dôkazov v celom súdom konaní odvolateľ pokladá za neprípustné, svojvoľné a zaujaté.

V ďalšej časti odvolania žalobca konkretizoval uplatnený odvolací dôvod v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) CSP a to, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a písm. d) tohto ustanovenia, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Podľa odvolateľa prvoinštančný súd vykonával procesnú obranu žalovanej, ktorá viedla k porušeniu princípu rovnosti zbraní, nakoľko neplatnosti čl. 5.5 z dôvodu neprijateľnosti zmluvnej podmienky sa ani nevenoval a nadbytočne sa zaoberal individuálnym dojednávaním, pričom táto skutočnosť je irelevantná, bez vplyvu na neprijateľnosť zmluvnej podmienky v zmysle § 53 ods. 4 písm. i) a j) OZ (neúčinné v čase uzatvorenia zmluvy) a ani na už vyhlásenú neprijateľnú podmienku s obdobným významom, ktorá bola judikovaná iným súdom. Súd neaplikoval § 53 ods. 2 OZ v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy a nezaoberal sa skúmaním zákonných predpokladov individuálneho dojednania ustanovených zákonom. Súd podrobne hľadal argumentáciu v prospech žalovaného vid' bod 21 odôvodnenia, či už je to Zákon o bankách, alebo opatrenie NBS 4/2015, ktoré súd dohľadal z vlastnej činnosti, ako aj argumentáciu v bode 26 odôvodnenia, čo je neprípustné. Súd používa zaujímavé slovné spojenia ako formulárová zmluva, alebo kontraktálny proces. Súd tvrdí, že nejde o formulárovú zmluvu, pričom z predložených súdnych rozhodnutí je evidentné, že zmluvná podmienka obsiahnutá v článku 5.5 sa používa napriek celým zmluvným spektrom žalovaného. Súd pojmom kontraktálny proces nahrádza individuálne dojednanie. Nakoľko, ak by nepoužíval pojem kontraktálny proces, bolo by odôvodnenie rozsudku logicky neudržateľné. Súd neaplikoval správne ust. § 53 ods. 2 OZ v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy. Nezaoberal sa skúmaním zákonných predpokladov individuálneho dojednania, teda či mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy s jej obsahom a reálne ovplyvniť jej obsah. Súd sa nezaoberal predmetom konania – neplatnosťou článku 5.5, porušoval princíp rovnosti zbraní, nevykonával právne posúdenie veci vôbec, namiesto toho sa zaoberal výsluchmi, ktoré boli nadbytočné. Súd viedol procesnú obranu žalovaného, bezdôvodne akceptoval všetky nezmyselné procesné návrhy žalovaného a spôsobil aj inú vadu, ktorá je odvolacím dôvodom podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP. Odvolateľ namietal porušenie princípu rovnosti zbraní tým, že súd neprípustným spôsobom nahrádzal dôkaznú povinnosť žalovaného, pretože vlastnými úvahami a nad rámec navrhnutých a vykonaných dôkazov kompenzoval neunesenie dôkazného bremena žalovaného a to najmä neúčinným popretím skutkových tvrdení žalovaných. Po poukaze na znenie jej čl. 15 ods. 1 a § 191 ods. 1 CSP odvolateľ uzavrel, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a zároveň konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, spočívajúcu v tom, že súd nevzal do úvahy rozhodovaciu prax v obdobnej veci súdov vyšších inšancií.

Žalovaný odvolanie nepodal, k doručenému odvolaniu žalobcu predložil prostredníctvom svojho právneho zastúpenia písomné vyjadrenie, ktorým žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil a žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

K uplatnenému odvolaciemu dôvodu, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b/ CSP) žalovaný uviedol, že uvedené výhrady sú nedôvodné, keďže s námietkami žalobcu sa súd v rozsudku dostatočne vysporiadal v ods. 20 až 27. To, že žalobca s názorom súdu nesúhlasí, nepostačuje na záver, že bolo porušené jeho právo na spravodlivý proces alebo došlo k inej procesnej vade. Podľa žalovaného prvoinštančný súd neporušil rovnosť zbraní a spor rozhodol zákonne na základe riadne vykonaných dôkazov a relevantnej právnej úpravy. Obom stranám dal rovnaký priestor na navrhovanie dôkazov, dôkazy zákonným spôsobom vykonal a vec rozhodol po vykonaní všetkých navrhnutých dôkazov. Rozhodnutie bolo prijaté výlučne na základe dôkazov navrhnutých stranami sporu. Súd bral v súlade s čl. 11 ods. 4 CSP do úvahy všetko, čo vyšlo v spore najavo. Listiny a svedecké výpovede boli predložené resp. navrhnuté stranami. To, že z nich abstrahoval skutkový dej inak, ako to prezentoval žalobca, nemožno považovať za procesnú vadu ani porušenie rovnosti zbraní.

K odvolaciemu dôvodu, že konanie má inú vadu ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d) CSP) žalovaný uviedol, že súd pri rozhodnutí konzistentne a detailne posúdil všetky rozhodujúce skutočnosti, zdôvodnil prečo sa nezaoberal názormi NS SR a ÚS SR v sporoch, ktoré sa týkajú iného typu zmlúv o úvere a neobsahujú ustanovenie čl. 5.5 v prejednávanej zmluve. Správne poukázal na relevantnú rozhodovaciu prax Krajského súdu v Trnave, ktorý opakovane považoval uplatnený nárok žalobcov za nedôvodný. V danej veci pritom nemožno prihliadnuť na rozsudok Okresného súdu Piešťany sp. zn. 14C/21/2017 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 25Co/90/2020, keďže súd vo veci rozhodoval na základe inej skutkovej a dôkaznej situácie, keďže sa odmietol zaoberať svedeckými výpoveďami svedkov A. C. a A. D., v dôsledku čoho je rozsudok odvolacieho súdu napadnutý dovolaním. V prípade, ak by súdy tieto výpovede zohľadnili, dospeli by pravdepodobne k úplne rovnakým záverom ako aj napr. v rozsudku Krajského súdu v Trnave sp. zn. 23CoCsp/57/2021, 24Co/90/2020, 25Co/8/2021, 9Co/104/2020 a ďalších, ktoré sú konformné s napadnutým rozhodnutím. V tomto spore bolo predmetom dokazovania a právneho posúdenia iba to, či ustanovenie je určité a zrozumiteľné alebo je daný absolútny dôvod neplatnosti v zmysle § 37 ods. 1 OZ, ktorý súd skúma ex offa a či je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Súd uvedené skutočnosti posúdil správne a svoj názor aj dostatočne odôvodnil. Vzhľadom na poukázajúcu judikatúru nie je pritom nutné, aby dal podrobnú odpoveď na každú námietku, ale len na takú ktorá je pre rozhodnutie relevantná. Ak súd dospel k záveru, že ustanovenie nie je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, pretože bolo individuálne dojednané, čo potvrdil svedok A. C., nie je daný základ nároku a nemohlo vzniknúť bezdôvodné obohatenie žalovaného.

K uplatnenému odvolaciemu dôvodu, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ CSP) žalobca zdôraznil, že bývalý zamestnanec správca (A. C.) potvrdil, že ako jeho zástupca mal možnosť zmluvu pripomenkovať, pripomenkoval ju jeho právnik a na obsahu zmluvy sa dohodli. Nepredloženie písomných dôkazov o priebehu kontraktčného procesu neznamená, že kontraktácia nebola preukázaná, keďže jej priebeh preukazujú výpovede jej účastníkov. To, či došlo počas kontraktácie k vznieseniu závažných alebo menej závažných pripomienok a či boli akceptované nebolo predmetom dokazovania, preto sú tvrdenia žalobcu smerujúce k týmto záverom špekulatívne. Pre individuálnu dohodu stačí potvrdenie skutočnosti, že správca reálne zasiahol do zmluvných rokovanií a mohol ovplyvniť obsah zmluvy. Vo vzťahu k obsahu k výpovedi svedkov sa žalovaný stotožňuje s hodnotením súdu. To, že výpovede svedkov neboli pri každom výsluchu rovnaké, neznižuje ich relevantnosť ale podporuje ich autenticitu.

Ku skúmaniu určitosti a zrozumiteľnosti článku 5.5 zmluvy, podľa žalovaného žalobca nedôvodne namieta, že súd neskúmal určitosť a zrozumiteľnosť tohto článku. Naopak z odôvodnenia rozsudku je zrejme, že námietku považoval za relevantnú, preto vykonal dokazovanie zápisnicami o výsluchoch

svedkov A. C. a A. D., ktorí konali za strany pri podpise zmluvy. Obaja svedkovia potvrdili, že správca mal možnosť zmluvu pripomenkovať a pýtať sa na obsah a to že ustanovenia v čase podpisu za určité nepovažoval (pozn.: zrejme neurčité). Súd nemal dôvod sám nahrádzať vôľu strán výkladom a skúmaním, či je alebo nie je ustanovenie určité, keďže určitosť a zrozumiteľnosť zmluvy v čase jej podpisu bola potvrdená zmluvnými stranami. Zápisnicou zo schôdze vlastníkov sa potvrdilo iba tvrdenie žalovaného, že spotrebiteľia do obsahu zmluvy nezasahovali, ani o ňom nemali vedomosť, keďže schvaľovali iba typ zmluvy a základné parametre úveru. Je preto irelevantné, či zmluva bola určitá a zrozumiteľná pre vlastníkov – spotrebiteľov. Rozhodujúce je, či bola určitá a zrozumiteľná správcovi.

K tvrdeniu odvolateľa, že článok 5.5 zmluvy o termínovanom úvere je totožný s článkom 4.6 zmluvy o úvere, ktorý bol určený za neprijateľnú podmienku v iných rozsudkoch, žalovaný uviedol, že žalobca nerozlišuje, že čl. 4.6 zmluvy bol dohodnutý v zmluve o úvere na bývanie uzavretej medzi fyzickými osobami – spotrebiteľmi, ktorí neboli zastúpení správcom, ani iným kvalifikovaným subjektom, čo vytvára podstatné rozdiely pri okolnostiach uzavretia spornej zmluvy. Nemohol skúmať ako by obsah zmluvy interpretoval neskúsený spotrebiteľ, ale ako by ho interpretoval skúsený a odborne spôsobilý správca profesionál. Pri rokovaniach reálne absentovala slabšia strana. Čo sa týka totožnosti znenia čl. 4.6 a čl. 5.5 úverových zmlúv, žalobca v nich v odvolaní označil rozdiely, z ktorých vyplýva, že nejde o rovnaké ustanovenia. Je medzi nimi rozdiel napríklad v dôvode zmeny úrokovej sadzby a preto uvedené rozhodnutie aplikovať nemožno. Väčšina ďalších tvrdení žalobcu o nesprávnych skutkových zisteniach nevyplýva z vykonaného dokazovania, ale z jeho interpretácie posudzovaných udalostí, ktorá nemá oporu vo vykonanom dokazovaní a nie je potvrdená žiadnym dôkazom. Naopak dokazovanie vykonané súdom vrátane svedeckých výpovedí zamestnancov, resp. bývalých zamestnancov správcu potvrdilo stav, ktorý prezentoval súd v rozsudku. Žalobca sa domáha predloženia takých dôkazov, ktoré neexistujú (údajnú e-mailovú komunikáciu právneho predchodcu žalovaného v rokoch 2006-2010, ktorú nebol povinný archivovať) a to s absurdným tvrdením, že ak by ich žalovaný mal, predložil by ich. Podľa žalovaného súd riadne preskúmal všetky predložené listiny a skutkové tvrdenia, a to, že čiastočne našiel ďalšie dôvody nad rámec argumentácie žalovaného, pre ktoré považoval nárok žalobcu za nedôvodný, nemožno považovať za vadu rozhodnutia, svojvôľu súdu alebo porušenie rovnosti zbraní. Súd totiž musí postupovať na základe princípu voľného hodnotenia dôkazov. Aj keď je v spore spotrebiteľský prvok, neznamená to, že by súd mal interpretovať predložené dôkazy len v prospech spotrebiteľa. Z uvedeného dôvodu konal súd prvej inštancie pri dokazovaní a hodnotení dôkazov správne.

K rozporovaniu záveru, že čl. 5.5 zmluvy o úvere nie je neprijateľnou podmienkou odvolateľom, žalovaný považoval záver súdu prvej inštancie za správny. Čl. 5.5 zmluvy nemožno považovať za neprijateľnú zmluvnú podmienku, ani podľa úpravy platnej v čase jej uzavretia. V spore sa jednoznačne preukázalo, že zmluva bola medzi správcom a bankou individuálne dojednaná a preto nemožno prihliadnuť ani na rozhodnutie o tom, že čl. 5.5 bol vyhlásený za neprijateľnú podmienku v rozsudku Okresného súdu Piešťany sp. zn. 14C/21/2017 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 25Co/90/2020, kde sa takáto skutočnosť nepreukázala. Nemožno uznať ani argument, že ak sa dohodnutá podmienka týka jednostrannej možnosti zmeniť ceny plnenia, netýka sa uvedenej problematiky.

K odvolateľom uplatnenému odvolaciemu dôvodu, že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. h/ CSP) žalovaný uviedol, že sporné ustanovenie nie je rovnaké ako zmluvná podmienka posudzovaná súdmi v rozsudku NS SR sp. zn. 6Cdo 127/2017 spolu s uznesením ÚS SR sp. zn. III.ÚS 124/2020. Čl. 5.5 zmluvy o termínovanom úvere doposiaľ nebol v prípade preukázania, že ustanovenie bolo individuálne dojednané, vyhlásený za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Nesprávny je aj právny záver žalobcu, že vo veci možno aplikovať § 53 ods. 4 písm. j) OZ, keďže predmetom sporu nie je zmena úrokovej sadzby, ale treba aplikovať § 53 ods. 16 písm. a), v zmysle ktorého sa ust. § 53 ods. 4 písm. j) použije na spotrebiteľskú zmluvu, ktorej predmetom je obchod s finančnými nástrojmi a inými produktmi alebo službami, kde je cena závislá od pohybu kurzov a indexov na regulovanom trhu alebo od trhovej sadzby, na ktoré dodávateľ nemá vplyv. Súd prvej inštancie správne skonštatoval, že žalovaný nepreukázal v spore samotnú výšku úrokovej sadzby po zvýšení úrokového rozpätia, ale jeho tvrdenia sa týkali iba výšky úrokového rozpätia.

Podľa žalovaného v spore sa jednoznačne preukázalo, že čl. 5.5 nie je neprijateľnou zmluvnou podmienkou s poukazom na § 53 ods. 1, 2 a 3 OZ. Bolo preukázané, že ustanovenie je individuálne dojednané a aj to, že k zvýšeniu úrokovej sadzby došlo z dôvodu zmeny ratingu klienta, ako bolo medzi stranami dohodnuté. V čase uzavretia zmluvy a aj v čase zvýšenia úrokovej sadzby ho správca považoval za určité a zrozumiteľné, nepreukázal sa ani jeho rozpor so zákonom a s dobrými mravmi. Preukázalo sa, že žalobca o oprávnenosti zvýšenia úrokového rozpätia vedel a akceptoval ho. Preto nebol relevantný dôvod na to, aby súd dospel k právnomu posúdeniu, že čl. 5.5 zmluvy je neprijateľnou podmienkou, alebo neplatný podľa § 37 ods. 1 alebo § 39 OZ.

Na margo rozporu so zisteniami NBS žalovaný dodal, že súd správne deklaroval, že ide o irelevantné skutočnosti, keďže záver NBS nie je pre súd záväzný, navyše aj NBS vo svojom stanovisku poznamenáva, že vec môže záväzne vyriešiť iba súd. Ani ak by súd dospel k záveru, že čl. 5.5 nebol individuálne dohodnutý, nemohol žalobcovi priznať bezdôvodné obohatenie, čo konštatoval Krajský súd v Trnave v rozsudku sp. zn. 11Co/58/2019, v ktorom uviedol, že v roku 2006, keď sa zmluva uzatvárala, nebolo možné vyhlásiť neprijateľnosť zmluvnej podmienky, ani nebolo možné predpokladať, že k takémuto následku v budúcnosti dôjde. Žalobca vedel, že má dohodnutý úver s nefixnou výškou úrokovej sadzby, že táto sa môže v priebehu vzťahu meniť. Nebolo vylúčené, že sa mohla zmeniť aj v prospech spotrebiteľa, takže pri takomto koncipovaní zmluvy nie je možné posúdiť úmysel žalovaného bezdôvodne sa obohatiť na úkor žalobcu.

Ďalšie podania v odvolacom konaní strany do spisu nedoručili.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku – ďalej CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom – stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offa na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), pričom právny zástupca žalovaného bol na základe jeho žiadosti v danej lehote informovaný o mieste a čase VVR aj elektronickými prostriedkami (§ 219 ods. 3 CSP), po preskúmaní zákonnosti a vecnej správnosti rozhodnutia v rozsahu vymedzenom odvolaním dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech, keďže rozsudok súdu prvej inštancie je vo výrokoch vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 387 CSP).

Predmetom súdneho konania je žalobou uplatnený nárok žalobcu (pred zmenou subjektov: jednotlivých vlastníkov bytov a nebytových priestorov v I. J. K. L., v bytovom dome súpisné č. XXXX) na vydanie od žalovaného bezdôvodného obohatenia po pripustenej zmene žaloby (č.l. 406) vo výške 5.180,45 Eur, s úrokom z omeškania 5% ročne zo sumy 5.166,51 Eur od 24.6.2016 do zaplatenia, s úrokom z omeškania 5% ročne zo sumy 13,94 Eur od 28.6.2018 do zaplatenia, ako i určenia, že čl. 5.5 zmluvy o termínovanom úvere je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, na základe vzťahu založeného zmluvou o termínovanom úvere č. 06/043/06 uzavretej dňa 19.10.2006 medzi Dexia bankou Slovensko, a.s., Žilina ako veriteľom a Bytovým družstvom so sídlom v Trnave ako zástupcom dlžníkov a spotrebiteľov – vlastníkov bytov a nebytových priestorov v predmetnom bytovom dome, v dôsledku podľa žalobcu nedôvodného zvýšenia úrokovej sadzby na základe čl. 5.5 predmetnej zmluvy z 1% a 2,5% od 1.7.2011 do 20.9.2016 (č.l. 167).

Predmetom odvolacieho prieskumu, vymedzeného odvolateľom uplatnenými odvolacími dôvodmi bolo posúdiť, či boli naplnené odvolacie dôvody v zmysle § 345 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP tak, ako

boli konkretizované v podanom odvolaní popísanom vyššie. Základnou právnou otázkou vo veci bolo, či ust. čl. 5.5 zmluvy (v znení: Banka má právo adekvátnym spôsobom meniť úrokovú sadzbu v prípade, ak dôjde k zmene jej finančných nákladov alebo k zmene miery rizika klienta. Zmena miery rizika klienta môže súvisieť predovšetkým so zmenou ratingu klienta stanoveného bankou, alebo so zmenou rizikovej váhy klienta podľa pravidiel stanovených Národnou bankou Slovenska. Pre posúdenie výšky finančných nákladov a zmeny miery rizika klienta sú rozhodujúce skutočnosti platné v čase ich ostatného posúdenia v porovnaní s aktuálnymi rozhodujúcimi skutočnosťami. Príslušnú zmenu úroveňovej sadzby je banka oprávnená uskutočniť automaticky bez dodatkov k úverovej zmluve. Banka predmetnú zmenu v primeranej lehote oznámi klientovi) je určité a zrozumiteľné alebo je daný dôvod jeho absolútnej neplatnosti v zmysle § 37 ods. 1 OZ, či toto ustanovenie je v rozpore so zákonom alebo dobrými mravmi, alebo je neplatné v zmysle § 39 OZ a či toto ustanovenie je neprijateľnou zmluvnou podmienkou v zmysle § 53 OZ.

Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom uplatneného nároku, keď prvoinštančný súd vykonal všetko navrhnuté dokazovanie potrebné na zváženie nároku, výsledky dokazovania jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach dôkladne a správne vyhodnotil, pričom dospel k správnym skutkovým zisteniam a pretože odvolací súd v podstatnom zdieľa i právne závery prvoinštančného súdu vo veci, ktorý vec aj správne právne posúdil, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP, odvolací súd konštatuje správnosť jeho dôvodov a odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od skutkových alebo právnych záverov súdu prvej inštancie odchýliť, nezistil ani naplnenie ďalších odvolacích dôvodov uplatnených žalobcom a preto nemôže dať za pravdu odvolateľovi. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia dopĺňa iba nasledovné:

ad 1) K odvolaciemu dôvodu, že prvoinštančný súd vec nesprávne právne posúdil (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP)

A Právne posúdenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky v čl. 5.5

zmluvy v zmysle § 53 ods. 4 písm. i) OZ

V zmysle § 53 ods. 3 písm. i) OZ v znení účinnom v čase uzavretia predmetnej zmluvy (k 19.6.2006) za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré umožňujú dodávateľovi jednostranne zmeniť zmluvné podmienky bez dôvodu dohodnutého v zmluve.

Prvoinštančný súd v tejto otázke správne uzavrel (ods. 23 odôvodnenia), že v čl. 5.5 predmetnej zmluvy o termínovanom úvere sú stanovené dôvody, kedy je žalovaný oprávnený jednostranne zvýšiť úrokovú sadzbu a tým zmeniť zmluvné podmienky. Z dôvodu podľa cit. § 53 ods. 3 písm. i) OZ preto predmetná zmluvná podmienka nemôže byť neprijateľnou. Iná je otázka, či predmetné zmluvné dojednanie bolo určité a zrozumiteľné, riešená na inom mieste.

B Právne posúdenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky v čl. 5.5 zmluvy v zmysle § 53 ods. 4 písm. j) OZ

V zmysle súdom prvej inštancie aplikovaného ust. § 53 ods. 3 písm. j) OZ v znení účinnom v čase uzavretia predmetnej zmluvy (k 19.10.2006) za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré určujú, že cena tovaru alebo služieb bude určená v čase ich splnenia alebo dodávateľa oprávňujú k zvýšeniu ceny tovaru alebo služieb bez toho, aby spotrebiteľ mal právo odstúpiť od zmluvy, ak cena dohodnutá v čase uzavretia zmluvy je podstatne prekročená v čase splnenia.

V zmysle § 497 a nasl. Obchodného zákonníka o zmluve o úvere, najmä § 502, úrok z úveru predstavuje cenu, za ktorú veriteľ poskytuje dlžníkovi peniaze, je to zmluvne dojednaná cena úveru, odplata za poskytnutý úver. Aj podľa rozsudku NS SR sp. zn. 5Cdo 42/2020 úrok je cena peňazí. Úrok vyjadrený ako percento z požičiavanej istiny sa nazýva úroková sadzba. Úrok z úveru je potom cenou plnenia aj v zmysle § 53 ods. 4 písm. j) OZ. Cenou plnenia teda nie je úrokové rozpätie, ktoré je spolu s hodnotou 6-mesačného BRIBORU neskôr EURIBORU, jednou z dvoch zložiek úrokovej sadzby (čl. 2.2.4 a 5.4 danej zmluvy o terminovanom úvere).

S poukazom na vyššie uvedené je potom správny záver súdu prvej inštancie v ods. 24 preskúmaného rozsudku, že samotné zvýšenie úrokového rozpätia nemusí samo osebe predstavovať aj zvýšenie ceny plnenia (úroku), pričom žalobca neuviedol a nepreukázal aká bola cena plnenia pred jeho zvýšením a po jeho zvýšení. Teda neunesol bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno v otázke, či cena plnenia v čase splnenia podstatne prekročila cenu plnenia v čase uzavretia zmluvy. Žalobca aj v odvolaní v súvislosti s touto otázkou uvádza iba výšku úrokového rozpätia v čase uzavretia zmluvy a po zmene, neuvádza a ani v priebehu konania neuviedol, aká bola úroková sadzba (v čase uzavretia zmluvy a po zvýšení úrokového rozpätia). Prvoinštančný súd potom správne v uvedenom bode odôvodnenia uzavrel, že žalobca neunesol bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno v otázke či cena plnenia (rozhodná v zmysle cit. § 53 ods. 4 písm. j) OZ), v čase plnenia podstatne prekročila cenu plnenia v čase uzavretia zmluvy.

C Právne posúdenie zmluvnej podmienky v čl. 5.5 zmluvy v zmysle generálnej klauzuly v § 53 ods. 1 OZ

V zmysle § 53 ods. 1 OZ v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). Podľa ods. 2 ust. ods. 1 sa nevzťahuje na predmet plnenia alebo cenu plnenia.

Námietka odvolateľa, že súd vôbec nevykonal právne posúdenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky v čl. 5.5 zmluvy v zmysle generálnej klauzuly v § 53 ods. 1 OZ, sa nezakladá na pravde, pretože prvoinštančný súd sa posúdením neprijateľnosti tejto zmluvnej podmienky výslovne zaoberal aj z pohľadu všeobecnej klauzuly v ods. 25 preskúmaného rozsudku.

D Právne posúdenie v zmysle § 53 ods. 2 OZ, ktorý v čase uzatvorenia zmluvy nebol platný a účinný

Ust. § 53 ods. 1 a 2 OZ v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, vylučovalo z prieskumu neprijateľnosti iba predmet plnenia a cenu plnenia, na rozdiel od znenia ust. § 53 ods. 2 OZ účinného od 1.1.2008 zavedeného novelou č. 567/2007 Z.z., podľa ktorého zo súdneho prieskumu neprijateľnosti boli vylúčené navyše aj neprijateľné podmienky individuálne dojednané. Prvoinštančný súd v odôvodnení preskúmaného rozsudku v ods. 13 cituje znenie § 53 ods. 1 a 2 OZ tak v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, ako aj v znení účinnom od 1.1.2008, pričom odkazuje na prechodné ustanovenia k úpravám účinným od 1.1.2008, keď podľa § 879j OZ ustanoveniami danej novely sa spravujú aj právne vzťahy vzniknuté pred 1.1.2008; vznik týchto právnych vzťahov ako aj nároky z nich vzniknuté pred 1.1.2008 sa však posudzujú podľa doterajších predpisov. Cit. ust. § 879j OZ zakotvilo tzv. nepravú retroaktivitu zachovávajúcu princíp ochrany minulých právnych skutočností, najmä právnych konaní s tým, že práva už získané sa zachovávajú. Vznik týchto právnych vzťahov ako aj nároky z nich vzniknuté, teda i vykonané právne úkony, sa riadia zrušenou právnou normou. Preto na posudzovanie ustanovení predmetnej zmluvy uzavretej dňa 19.6.2006 nebolo možné použiť ust. § 54 ods. 1 OZ v znení, ktoré nadobudlo účinnosť až od 1.1.2008 (vylučujúce prieskum neprijateľnosti zmluvnej podmienky v prípade jej individuálneho dojednaní). V dôsledku toho závery súdu prvej inštancie o individuálnom dojednaní čl. 5.5 zmluvy (ods. 26 odôvodnenia) sú pre posúdenie veci irelevantné.

E Právne posúdenie neprijateľnej zmluvnej podmienky obsiahnutej v právoplatnom rozhodnutí súdov SR

Odvolaťel s poukazom na ust. § 53a ods. 1, 53d OZ a § 4 ods. 10 zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, v tejto súvislosti namietal, že súd neprihliadal na iné poukázané súdne rozhodnutia riešiace obdobnú problematiku, pričom odkázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo 127/2017 zo dňa 30.1.2019, spolu so súvisiacim uznesením ÚS SR sp. zn. II.ÚS 124/2020 zo dňa 15.4.2020 (v ktorom spore rozhodol Okresný súd Žilina rozsudkom pod sp. zn. 14C/295/2014 zo dňa 24.9.2015, ktorým určil, že obdobný bod 4.6 zmluvy je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, ktorý bol potvrdený Krajským súdom Žilina sp. zn. 11Co/471/2015 zo dňa 28.6.2016). Na tomto mieste je potrebné zdôrazniť, že i podľa nálezu ÚS SR sp. zn. I. ÚS 51/2020 z 9.6.2020, ak nejde o analógiu v skutkovom stave, teda o typovo skutkovú podobu, aplikácia skorších rozhodnutí nie je namieste. Z týchto dôvodov odvolateľom poukázané rozhodnutia sú na prejednávanej vec neaplikovateľné, lebo vychádzajú z iných skutkových okolností, keď v uvedených konaniach bol posudzovaný iný typ úverového produktu a to zmluva o hypotekárnom úvere (a v prejednávanej veci zmluva o termínovanom úvere), v ktorej ako dlžníci vystupovali fyzické osoby bez zastúpenia (v prejednávanej veci zastúpení kvalifikovaným správcom) a znenie bodov 4.6 a 5.5 nebolo totožné, lebo je v nich inak definovaná zmena miery rizika klienta. Odvolací súd ale považuje za podstatné, že v danom prípade dovolací súd vo svojom rozhodnutí sp. zn. 6Cdo 127/2017 riešil výlučne štyri špecifické právne otázky nastolené dovolateľom a to otázku aktívnej vecnej legitímácie žalobcov v prípade žaloby o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky v spotrebiteľskej zmluve po zániku záväzkovo právneho vzťahu, otázku preukazovania naliehavého právneho záujmu na určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky v prípade individuálnych spotrebiteľských sporov, otázku možnosti vysloviť neprijateľnosť zmluvnej podmienky v spotrebiteľskej zmluve uzavretej pred účinnosťou zákona č. 568/2007 Z.z. a napokon štvrtú otázku, či je možné priznanie primeraného finančného zadosťučinenia podľa § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. bez toho, aby v konaní bola preukázaná existencia a výška ujmy a bez toho, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy. Dovolací súd o podanom dovolaní rozhodol tak, že ho ako nedôvodné zamietol. Nadväzne Ústavný súd SR v rozhodnutí III.ÚS 124/2020 rozhodoval o sťažnosti smerujúcej proti predmetnému rozsudku Najvyššieho súdu SR, ktorú odmietol ako zjavne neopodstatnenú. Z uvedeného je zrejmé, že ani Najvyšší súd SR a ani Ústavný súd SR sa v danej veci nezaoberali, ani nezaujímali stanovisko k otázke neprijateľnosti zmluvného dojednania tzv. zmenovej klauzuly v bode 4.6 úverovej zmluvy. Závery Najvyššieho súdu SR vo veci sp. zn. 6Cdo 127/2017 a ani nadväzne Ústavného súdu SR vo veci III.ÚS 124/2020, sú preto pre danú vec bez výpovednej hodnoty.

Pokiaľ odvolateľ poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 25Co/90/2020 zo dňa 28.4.2021, ktorým bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Piešťany č.k. 14C/21/2017 zo dňa 13.8.2020, ktorým bolo žalobe žalobcu voči žalovanému v obdobnej veci vyhovené, je potrebné uviesť, že v danej veci súd rozhodoval na základe inej skutkovej a dôkaznej situácie, keď žalovaný individuálne dojednanie predmetnej zmluvnej podmienky netvrdil včas, preto na jeho neskoršie tvrdenia prvoinštančný súd neprihliadal s poukazom na sudcovskú koncentráciu konania a vychádzal zo záveru, že bod 5.5 úverovej zmluvy nebol individuálne dojednaný a zároveň odvolateľ závery prvoinštančného súdu o neurčitosti čl. 5.5 zmluvy s následkom jeho neprijateľnosti a neplatnosti nenamietal a preto ani neboli predmetom odvolacieho prieskumu. Odvolaciemu súdu sú ale známe iné rozhodnutia Krajského súdu v Trnave (napríklad rozsudok sp. zn. 25Co/8/2021, sp. zn. 23CoCsP/57/2021, sp. zn. 9Co/104/2020) v konaniach vedených medzi tými istými stranami v o obdobných sporoch, ktorými odvolací súd potvrdil rozsudky prvoinštančných, ktorými bola zamietnutá žaloba o vydanie bezdôvodného obohatenia z titulu údajného nedôvodného zvýšenia úrokového rozpätia, s poukazom na obdobný čl. 5.5 zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

F Právne posúdenie absolútnej neplatnosti čl. 5.5 zmluvy v zmysle § 37 ods. 1 OZ (pre nezrozumiteľnosť a neurčitosť) a § 39 OZ (pre rozpor so zákonom a dobrými mravmi)

Prioritne odvolací súd sa zhoduje s názorom odvolateľa ohľadne interpretačného pravidla, že ust. § 54 ods. 2 OZ ako *lex specialis*, podľa ktorého v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší (obdobne aj § 266 ods. 5 Obchodného zákonníka), vylučuje aplikovať výkladové pravidlo podľa § 35 ods. 2 OZ (použitie prvoinštančným súdom v ods.

20 odôvodnenia), podľa ktorého právne úkony vyjadrené slovami treba vykladať nielen podľa ich jazykového vyjadrenia, ale najmä tiež podľa vôle toho, kto právny úkon urobil, ak táto vôľa nie je v rozpore s jazykovým prejavom. V zmysle § 54 ods. 2 OZ, ak práva a povinnosti zmluvných strán nie sú jednoznačne formulované, použije sa výklad, ktorý bude na prospech spotrebiteľa. Ak napriek použitiu interpretačného pravidla nie je možné odstrániť neurčitost', právny úkon je neplatný (§ 37 ods. 1 OZ).

Podľa bodu 5.5 predmetnej zmluvy v termínovanom úvere č. 06/043/06 banka má právo adekvátnym spôsobom meniť úrokovú sadzbu v prípade, ak dôjde k zmene jej refinančných nákladov alebo k zmene miery rizika klienta. Zmena miery rizika klienta môže súvisieť predovšetkým so zmenou ratingu klienta stanoveného bankou alebo so zmenou rizikovej váhy klienta podľa pravidiel stanovených Národnou bankou Slovenska. Pre posúdenie výšky refinančných nákladov a zmeny miery rizika klienta sú rozhodujúce skutočnosti platné v čase ich ostatného posúdenia v porovnaní s aktuálnymi rozhodujúcimi skutočnosťami. Príslušnú zmenu úrokovej sadzby je banka oprávnená uskutočniť automaticky bez dodatkov k úverovej zmluve. Banka predmetnú zmenu písomne v primeranej lehote oznámi klientovi.

Na základe výsledkov vykonaného dokazovania odvolací súd dospel zhodne ako prvoinštančný k záveru, že predmetná zmluva v uvedenom bode 5.5 nie je neplatná pre neurčitost' a nezrozumiteľnosť v zmysle § 37 ods. 1 OZ, pričom v podrobnostiach odkazuje na závery súdu prvej inštancie obsiahnuté najmä v bode 20 a 21 odôvodnenia, s ktorými sa stotožňuje. Je tak bez ohľadu na nesprávny odkaz prvoinštančného súdu na § 35 ods. 2 OZ. Podmienky zmeny úrokovej sadzby sú podľa čl. 5.5 dostatočne zrozumiteľné a jednoznačné, nepripúšťajúce iný pre spotrebiteľa priaznivejší výklad a preto nebol priestor pre použitie interpretačného pravidla podľa § 54 ods. 2 OZ. Riadenie rizika banky je komplexnou, zložitou, odbornou činnosťou banky, ktorá nie je presne špecifikovaná ani v opatrení NBS, keď jednotlivé postupy prijímajú banky v súlade so zákonom č. 483/2001 Z.z. o bankách, najmä jeho § 27. Nie je dobre možné v zmluve presne špecifikovať pojem miera rizika klienta, riziko je vyhodnocované priebežne podľa interných pravidiel banky vypracovaných v zmysle príslušných právnych predpisov, ktoré podliehajú dohľadu NBS, a preto nie je možné dospieť k záveru, že predmetné ustanovenie je neplatné z dôvodu jeho neurčitosti či netransparentnosti. Zmluvné ustanovenie o zvýšení úrokového rozpätia nemôže napred obsahovať presné pravidlá pre zmenu ratingu, keďže tieto priebežne vyhodnocuje banka na základe podmienok na bankovom trhu a jeho podrobný výpočet nie je možné vopred definovať, najmä ak ide o dlhodobejšiu zmluvu. Je preto nevyhnutná čiastočná všeobecnosť ustanovenia

Odvolací súd nezistil ani žiaden rozpor daného dojednania s dobrými mravmi v zmysle § 39 OZ, na ktorý odvolateľ vo všeobecnej rovine odkazuje a prvoinštančný súd sa mu osobitne nevenoval (§ 387 ods. 3 CSP).

V zmysle ust. § 39 OZ (prvoinštančným súdom síce nepoužitú, avšak vzhľadom na nižšie uvedené pre rozhodnutie nerozhodujúce - § 382 CSP) neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

Dobré mravy možno definovať ako základné všeobecne uznávané v spoločnosti panujúce morálne zásady ohľadne vzťahov a konania medzi ľuďmi. NS SR pod R 5/2009 definoval dobré mravy ako obvyklé, poctivé a spravodlivé správanie..., ktoré zodpovedá základným v spoločnosti prevládajúcim morálnym zásadám. Právny úkon, ktorý v zmysle cit. ust. § 39 OZ nie je dovolený, je absolútne neplatný a to od počiatku ex tunc, teda spätne od uzavretia zmluvy, pričom na absolútnu neplatnosť musí súd prihliadať z úradnej povinnosti ex officio. Platnosť právneho úkonu sa pritom posudzuje so zreteľom na okolnosti v okamihu, keď k právnemu úkonu došlo. Plnenie z neplatného právneho úkonu je bezdôvodným obohatením (§ 451 OZ), ktoré sa musí vydať (§ 457 OZ).

Pri posúdení textu citovaného ustanovenia 5.5 zmluvy cez prizmu vyššie uvedených teoretických východísk odvolací súd žiadnu nemorálnosť čl. 5.5 zmluvy, teda jeho rozpor s dobrými mravmi nezistil, keď nezistil čím by predmetné dojednanie mohlo narušovať základné morálne spoločenské zásady.

Absencia niektorých okolností pre uplatnenie predmetného ustanovenia, ako na to poukazuje žalobca, by zakladala neurčitosť alebo nezrozumiteľnosť predmetného právneho úkonu, nie však jeho rozpor s dobrými mravmi. Ustanovenie ani jednostranne nezvýhodňuje banku na úkor spotrebiteľov, keďže umožňuje zvýšenie i zníženie úrokovej sadzby. Ani možnosť jednostranného zvýšenia úrokovej sadzby bankou zakotvená v predmetnom ustanovení, sama osebe nezakladá rozpor s dobrými mravmi. Sám zákon totiž jednostrannú zmenu zmluvných podmienok za splnenia zákonom stanovených podmienok, pripúšťa (§ 53 ods. 4 písm. i/ v spojení ods. 15 OZ).

Pokiaľ odvolateľ v tejto súvislosti poukazuje na neplatnosť predmetného dojednaní pre rozpor neprijateľnej podmienky so zákonom v zmysle § 39 OZ, sám neuvádza pre aký rozpor, s ktorým konkrétnym ustanovením zákona, by toto zmluvné dojednanie čl. 5.5 malo byť absolútne neplatné. Odvolací súd pritom takýto rozpor nezistil.

Ad 2) K odvolaciemu dôvodu, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým tvrdeniam (§ 365 ods. 1 písm. f) CSP)

A K individuálnemu dojednaniu zmluvy medzi spotrebiteľmi a bankou

Ako bolo uvedené vyššie pod bodom 59, závery súdu prvej inštancie o individuálnom dojednaní čl. 5.5 zmluvy (ods. 26 odôvodnenia) sú pre posúdenie veci irelevantné a v danej veci naň nebolo možné prihliadať. Preto odvolacou námietkou, že prvoinštančný súd dospel k nesprávnemu skutkovému zisteniu o individuálnom dojednaní zmluvy, vzhľadom na princíp hospodárnosti súdneho konania (čl. 17 CSP), sa nebolo dôvodné zaoberať.

B K vyhodnoteniu zápisnice zo schôdze vlastníka bytov (bližšie v odvolaní neoznačenej)

Táto odvolacia námietka, rovnako ako predchádzajúca, súvisí s otázkou individuálneho dojednaní danej zmluvy, ktorá je pre túto vec ako bolo uvedené vyššie irelevantná. Bolo by preto nedôvodné a nevhodné sa s ňou vysporiadať.

C K ne/existencii dôvodu na zvýšenie úrokového rozpätia

Ako ďalšie odvolateľ namietal závery súdu prvej inštancie ohľadne dôvodnosti použitia bodu 5.5 zmluvy v bode 23 odôvodnenia rozsudku s tým, že neexistoval racionálny a zmluvne dojednaný dôvod na zvýšenie úrokového rozpätia a žalovaný pristúpil bezdôvodne a svojvoľne k jeho zvýšeniu.

I v tomto smere sa odvolací súd stotožňuje so závermi súdu prvej inštancie podrobne odôvodnenými v bode 23 preskúmaného rozsudku, na ktoré v podrobnostiach odkazuje, v ktorom súd uvádza všetky zistené dôvody danej zmeny.

E K vyhodnoteniu odpovede NBS zo dňa 5.10.2021

Odvolateľ tiež namietal, že súd nevyhodnotil listinný dôkaz – odpoveď NBS zo dňa 5.10.2021 (na čl. 399), v ktorom sa vyjadrila k totožnému čl. 5.5 zmluvy. Je pravdou, že prvoinštančný súd sa v ods. 22 odôvodnenia vyjadril iba stanovisku NBS zo dňa 28.4.2016. Stanovisko NBS z 5.10.2021 v podstate odkazuje na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 7Co/13/2018. Rozhodné je, že stanovisko NBS, ktoré samo odkazuje na oprávnenie súdu rozhodnúť o neprijateľnosti dotknutej zmluvnej podmienky, nie je pre súd záväzná, pričom súd svoj iný názor riadne odôvodnil.

Ad 3) K odvolacím dôvodom, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý

proces (§ 365 ods. 1 písm. b) CSP) a že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d) CSP)

Princíp rovnosti zbraní, ktorého porušenie odvolateľ namieta, je zakotvený v čl. 6 CSP ako princíp rovnosti sporových strán, podľa ktorého strany sporu majú v konaní rovné postavenie spočívajúce v rovnakej miere možnosti uplatňovať prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, okrem prípadu, ak si povaha prejednávanej veci vyžaduje zvýšenú ochranu strany sporu s cieľom vyvažovať prirodzene nerovnovážne postavenie strán. V procesnoprávnej rovine strany sporu majú navzájom rovnocenné postavenie, rovnosť zbraní sa prejavuje ako rovnaká miera možností uplatňovania prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany v medziach stanovených CSP. Súd pri svojom procesnom postupe musí každej zo sporových strán umožniť v rovnakej miere realizovať jej procesné oprávnenia.

Po oboznámení sa s vecou odvolací súd nezistil žiaden procesný postup prvoinštančného súdu, ktorým by mohlo dôjsť k porušeniu uvedeného princípu rovnosti sporových strán. Naopak prvoinštančný súd postupoval v súlade s ustanoveniami CSP a žiadnym svojím procesným postupom princíp rovnosti zbraní neporušil. Zo skutočnosti, že žalobca pred súdom prvej inštancie nebol úspešný, nemožno vyvodiť, že súd v rozpore s princípom rovnosti sporových strán rozhodol v prospech žalovanej.

Ani skutočnosť, že procesný postup súdu nezodpovedal predstavám a vôli žalobcu, nezakladá porušenie princípu rovnosti zbraní. Nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie spočívajúci v porušení princípu rovnosti zbraní nemôže byť v tom, že by sa nedôvodne zaoberal individuálnym dojednaním zmluvy. Odvolací súd nezistil, že by prvoinštančný súd hľadal argumentáciu v prospech žalovaného, ktorú žalovaný nespomína, tým že použil Zákon o bankách alebo Opatrenie NBS 4/2015, ktoré si súd dohľadal. Súd je viazaný len skutkovým vymedzením v žalobe a právna kvalifikácia a právne posúdenie veci je povinnosťou súdu a nie je pritom viazaný ani odkázaný na názory strán. Porušením princípu rovnosti zbraní by nemohol byť ani podľa odvolateľa nesprávny názor súdu prvej inštancie, že ide o formulárovú zmluvu. S poukazom na odôvodnenie prvoinštančného rozsudku neobstojí námietka odvolateľa, že súd sa nezaoberal predmetom konania, teda neplatnosťou čl. 5.5. a, že nevykonal právne posúdenie veci. Odvolací súd nezistil, že by prvoinštančný súd sám viedol procesnú obranu žalovanej a bezdôvodne akceptoval všetky jej procesné námietky, čo odvolateľ ani bližšie nešpecifikoval. Odvolací súd ani nezistil, že by prvoinštančný súd neprípustným spôsobom nahrádzal dôkaznú povinnosť žalovanej a že by vlastnými úvahami, nad rámec navrhnutých a vykonaných dôkazov, kompenzoval neunesenie dôkazného bremena žalovanej (čo takisto odvolateľ bližšie nešpecifikoval). Prvoinštančný súd v konaní a pri rozhodovaní neporušil § 191 ods. 1 CSP a ani základné princípy CSP zakotvené v čl. 15 ods. 1. Odvolací súd teda nezistil žiaden taký postup súdu prvej inštancie, ktorým by mal porušiť princíp rovnosti sporových strán zakotvený v cit. čl. 6 CSP. Žalobcom uplatnený odvolací dôvod v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) a d) CSP teda nebol naplnený.

Ďalšie odvolacie argumenty odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej už za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadávať. I podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi/stranami konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi/stranami konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka/strany konania, ktorú nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov/strán konania (porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na každú otázku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava (II. ÚS 78/05). Preto na ostatnú odvolaciu argumentáciu odvolateľa zaoberajúcu sa ďalšími okolnosťami prejednávanej veci, vzhľadom na uvedené závery už irelevantnú a nespôsobilú ovplyvniť rozhodnutie, i s poukazom na princíp hospodárnosti konania (čl. 17 OSP), odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

Po vyčerpaní relevantnej odvolacej argumentácie žalobcu, s poukazom na vyššie uvedené zdôvodnenie, v spojení s odôvodnením rozsudku prvoinštančným súdom, odvolací súd napokon dospel k záveru, že ani jeden z odvolacích dôvodov uplatnených žalobcom nebol naplnený, resp. pokiaľ bola odvolacia argumentácia sčasti dôvodná, nemalo to dopad na správnosť samotného rozhodnutia vo veci. Odvolací súd preto preskúmaný rozsudok súdu prvej inštancie ako vo výrokoch vecne správny včítane závislého a vecne správneho výroku II. o náhrade trov doterajšieho konania, s použitím § 387 CSP potvrdil.

V zmysle § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie. Podľa ods. 2 ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie.

V zmysle § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Podľa ods. 2 ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

V zmysle § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, podľa ods. 2 o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

V tomto odvolacom konaní bola plne úspešná žalovaná a preto podľa citovaných ustanovení žalovanej vzniklo právo na plnú náhradu trov odvolacieho konania voči v odvolaní neúspešnému žalobcovi. Prípadnú existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa v zmysle § 257 CSP odôvodňujúcich výnimočné nepriznanie náhrady trov úspešnej strane (či už úplné alebo čiastočné) odvolací súd nezistil. Odvolací súd preto žalovanej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v plnom rozsahu - 100%, pričom o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie skončí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak
sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).
Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,
pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

dovolaťom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

dovolaťom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

dovolať v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).